

ΠΑΝΟΓΝΩΣΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΘΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ἀριθ. 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθήναι, 31 Ἰουλίου 1923.

ΑΡΙΘ. 12 [36]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.	Δραχμ. 60.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.	Φράγκα 60.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.	Δολλάρ. 10.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ — ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

- Ἡ ὑπογραφή τῆς Συνθήκης περὶ Εἰρήνης μετὰ τῆς Τουρκίας.— Αἱ διενέξεις Σέρβων καὶ Κροατῶν.— Αἱ Γερμανικαὶ ἐπανορθώσεις.— Τὰ Σοβιετ καὶ τὸ καθεστὸς τῶν Στενῶν.
ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.— Συνεντεύξεις μὲ τοὺς κ. κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, Στέλιον Σπέραντοαν, κλπ. κλπ.
Π. ΜΕΡΜΗΓΚΑ.— Τὰ παλαιότερα μετὰ τὴν ὑπογραφείσαν Εἰρήνην ἐν Δωζάνῃ. Τίς ἢ αἰτία τοῦ λήξαντος πολέμου.
Α. Π. Φορολογία καθαρῶν προσόδων.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

- ΕΙΝΗΝΗΣ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ.— Σοννέτο.
ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ.— Ἡλιοβασίλεμμα.
ΣΠΥΡΟΥ ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΥ.— Τὸ γατάκι τοῦ μπάριπα-Κωστῆ (Διήγημα).
Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Τὸ θέρος. (Μὲ σκίτσο τοῦ ἰδίου).
Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ.— Ἡ εὐτυχία. (Διήγημα τοῦ Κουπρίν).
ΦΙΛΑΘΛΟΥ.— Μία ἐπιτυχία τοῦ Μόυροῦζη.
ΦΑΙΔΡΟΥ ΧΑΡΗ.— Ἐπίτιμος γυναικεῖα ὑπεροχή.
ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ.— Κώστας Θεοτόκης (μετ' εἰκόνας).
ΣΤ. ΣΠ. Κριτικὰ Σημειώματα (Δυὸ Φωτιῆς Ἀντ. Χατζηαποστόλου).
ΑΥΛΑΙΟΥ.— Θέατρον.
VESPER.— Κλήδονας (Τὰ Σατυρικά μας).
ΛΕΩΝ. Χ. ΖΩΗ.— Ἡ Γραφικὴ ἐν Ἐπιτανήσῳ (Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς τέχνης).
HENRI ARDEL.— Ὅλα Γίνονται (Μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Κας Ἐλιζ. Χ. Δελένδα).

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐπιστήμη. - Τέχνη. - Γράμματα. - Εἰδήσεις. - Περιέργα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ "Ο ΤΙΤΑΝ"
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ - ΚΕΦΑΛΑΙΑ: 3,000,000

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 126
 = ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΩΤΥΣΕΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ - ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 427 =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ
 ΤΗΛΕΦ. ΑΡΙΘ. 396
 ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ΤΙΤΑΝ" ΑΘΗΝΑΣ

Τσιμέντα «ΤΙΤΑΝ» τύπου ΠΟΡΤΛΑΝ (Ciment artificiel Portland) ανταποκρινόμενα εις τους αυστηροτέρους επισήμους κανονισμούς των πεπολιτισμένων Κρατών δι' έργα εν Μαστόν πάσης φύσεως. Βέιοι Armé λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, υποστρώσεις οδών, κατασκευή πλίνθων (τούβλων) και όγκολίθων (άγκωνάρια), πρέκια κτλ. ΤΣΙΜΕΝΤΟ «ΚΥΚΛΩΨ». Ειδική κονία, κατάλληλος διά την παρασκευήν υδραυλικών άμμοκονιαμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς ή πλινθοδομάς, άντικαθιστά με πλείστα όσα προτερήματα τα άμμοκονιάματα εξ άσβέστου. Πολύ ταχύτερα πήζει. Άσυγκρίτως μεγαλύτερα άντοχή, όθεν: Ταχύτες εκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι Κέρδος εις χρήσιμον χώρον και οικονομία εις εργατικά και όγκον λιθοδομής. Συνιστάται ιδιαίτερος δι' έργα λιμενικά. ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Η Διεύθυνσις της Εταιρίας «ΤΙΤΑΝ» θέτει την πολυτή της πείραν διά την χρησιμοποίησιν των τσιμέντων επ' άπάντων των κλάδων της οικοδομής εις την διάθεσιν των ενδιαφερομένων. Πληροφορία εις τα Γραφεία: Όδός Σταδίου 33, προφορικώς και δι' άλληλογραφίας.

'REVUE COMMERCIALE DE GRÈCE,
 RUE AVEROFF No 20

Εικοσαετίδος Μηνιαία Γαλλική Έμπορική Έπιθεώρησις της Ελλάδος εκδομένη εν Αθήναις.

Έτησία Συνδρομή Δρ. 15.
 » Έξωτερικού Φρ. 15.

Τό πρώτον τεύχος άποστέλλεται δωρεάν τῷ αίτούντι.

ΟΙΝΟΙ	ΚΟΝΙΑΚ
"ΜΑΡΚΟ",	"ΒΟΤΡΥΣ"
ΛΕΥΚΟΙ	Παλαιόν
ΚΑΙ	άπόσταγμα οίνων
ΕΡΥΘΡΟΙ	ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ	Πωλείται
ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ	Εις όλα τα κέντρα
	Καταναλώσεως

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
 Ίδρυθείσα τῷ 1893

Έκτελεί πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ
 Δρ. 48.000.000
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
 ΔΡΧ. 16.350.000

Έδρα ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Τηλ. Διεύθ.: "ΤΡΑΘΗΝΩΝ",

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, ΑΓΡΙΝΙΟΝ, ΑΜΦΙΣΑ, ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ, ΒΟΛΟΣ, ΖΑΚΥΝΘΟΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΙΩΑΝΝΙΝΑ, ΚΑΒΑΛΑ, ΚΑΛΑΜΑΙ, ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΛΑΡΙΣΣΑ, ΛΕΒΑΔΕΙΑ, ΛΗΜΝΟΣ (Κάστρον), ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΞΑΝΘΗ, ΠΑΤΡΑΙ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΠΥΡΓΟΣ, ΡΕΘΥΜΝΟΣ, ΣΑΜΟΣ (Βαθύ), ΣΑΜΟΣ (Καρόλοβασι), ΣΠΑΡΤΗ, ΣΥΡΟΣ, ΤΡΙΠΟΛΙΣ, ΧΑΛΚΙΣ, ΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΧΙΟΣ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ Fenchurch Street 22
 ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ (Γαλατά), ΚΩΝ/ΛΙΣ (Πέραν), ΚΩΝ/ΛΙΣ (Σταμπούλ), ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ (Άμερική), Pine Street 25 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑ'Ι'ΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑ'Ι'Δ, ΣΜΥΡΝΗ, ΛΕΜΕΣΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

Άνταποκρίται καθ' όλην την Ελλάδα και εις τὰς κυριώτερας πόλεις του Κόσμου.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΚΟΝΙΑΚ & ΛΙΚΕΡ

Είναί τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΑ ΠΟΤΑ ΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ

ΠΙΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΣΤΑΓΜΟΥΣ

ΠΑΝΟΠΝΟΣΙΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Άριθ. 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

Αθήναι, 31 Ιουλίου 1923.

ΑΡΙΘ. 12 [36]

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ. - Μετά τόσας περιπετείας, παρεκλύσεις και διακοπὰς ή Συνδιάσκεψις τής Λωζάννης κατέληξε τέλος εις την υπογραφήν τής ειρήνης την όποιαν πράγματι επέβησαν όλοι οι λαοί, σκληρώως δοκιμασθέντες εκ των δεινών του πολέμου από έτών.

Την 24 Ιουλίου ήμέραν Τρίτην και ώραν 3 και 30' εν μέσφ λαϊκού πανηγυρισμού ήρχισεν ή υπογραφή τής Ειρήνης εντός του κτιρίου του Πανεπιστημίου τής Λωζάννης, καταλλήλως διακοσμηθέντος. Ο Πρόεδρος τής Έλβετικής Όμοσπονδίας κ. Σόυρερ δι' όλίγων τυπικών λέξεων εκήρυξε την έναρξιν τής συνεδριάσεως, καλέσας ειτα κατά σειράν τους πληρεξούσιους προς υπογραφήν. Πρώτος υπέγραψεν ο Ισμέτ Πασσάς. Μετά τής Συνθήκης Ειρήνης υπεγράφησαν και πολλά συμβάσεις και πρωτόκολλα συναφή προς ταύτην. Έξ όλων των πληρεξουσίων ο τής Νοτιοσλαβίας δεν υπέγραψεν εις ένδειξιν διαμαρτυρίας διά τὸ μέγεθος του Όθωμανικού Χρέους με τὸ όποιον επεβαρόνηθη αυτή. Διά τὸν αυτόν επίσης λόγον και ή Σερβία δεν ειχεν υπογράψει την συνθήκην των Σεδρών.

Μετά την υπογραφήν τής Συνθήκης αι Έλληνοτουρκικαι σχέσεις καθίστανται όμαλώτεραι. Εις δηλώσεις των οι πληρεξούσιοι άμφοτέρων των Κρατών εξέφρασαν την επιθυμίαν επαναλήψεως των φιλικών σχέσεων. Αι συλλήψεις εν Κωνσταντινουπόλει σχεδόν κατέπαυσαν και ούδεν έπεισόδιον εσημειώθη εις βάρος του Έλληνικού στοιχείου

κατά τὸν έορτασμόν τής Ειρήνης. Επίσης τὸ Πατριαρχειον επανειλημμένως ήλθεν εις επαφήν προς τὰς εν Κων)πόλει Τουρκικὰς Αρχάς, ή δὲ Ίερά Σύνοδος επισκεφθείσα τὸν Τούρκον Διοικητήν συνεχάρη αυτόν διά την υπογραφήν τής Ειρήνης εκφράσασα και την έλπίδα ότι αυτή θέλει συντελέσει εις την συνδιαλλαγὴν των αυτόθι διαδιόντων διαφόρων Έθνοτήτων.

ΑΙ ΔΙΕΝΕΞΕΙΣ ΣΕΡΒΩΝ ΚΑΙ ΚΡΟΑΤΩΝ. - Αι χωριστικαι τάσεις των Κροατών και Σλοβένων, υποβοηθουμένων προς τούτο και υπό των Μουσουλμάνων τής Βοσνίας, εξέδηλώθησαν τελευταίως έντονώτεραι. Ζωηρά ως εκ τούτου άνησυχία κατέχει την Κυβέρνησιν του Βελιγραδίου, ήτις πολλάκις συνεσκέφθη επί του ζήτηματος τούτου υπό την προεδρείαν μάλιστα αυτού του Βασιλέως. Αφ' έτέρου ο Σερβικός τύπος προτείνει την λήψιν αυστηρών μέτρων εναντίον των έχθρων τής Έθνικης Ένότητος και ιδίως εναντίον του Αρχηγού των Κροατών Ράδιτς.

ΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΙΣ. - Αι Άγγλικαι προτάσεις διά τὰς Γερμανικὰς επανορθώσεις, καιτοι τηρούνται εν ταίς λεπτομερείαις μυστικάι, έχουσι ως βάσιν την υπό εμπειρογνομόνων εξέτασιν τής ικανότητος τής Γερμανίας προς πληρωμήν. Οι Γαλλικοι κύκλοι αντιτιθέμενοι εις τὰς προτάσεις ταύτας πρό πάσης άπαντήσεως προσπαθοῦσι νά προσεταιρισθῶσι τὸ Βέλγιον μεθ' οὗ διεξάγουσιν ήδη σχετικὰς διαπραγματεύσεις. Απὸρροια τής δυσαρεσκείας ταύτης των Γάλλων είναι και ο εκφωνηθείς υπό του Πουαγκκερ λόγος επί τῇ ευκαιρίᾳ των εις Βιλλερ-Κοττερὲ γενομένων άποκαλυπτηρίων μνημείου υπὲρ των πεσόντων, θίξαντος εν αὐτῷ και τὸ ζήτημα των Έπανορθώσεων.

ΤΑ ΣΟΒΙΕΤ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΣΤΕΝΩΝ. - Αι δυνάμεις τής Άντάντ διά διακοινώσεως εκά-

λεσαν τήν Σοβιετικήν Ρωσίαν νά υπογράψῃ τήν Σύμβα-
σιν διά τὸ καθορισθῆν καθεστῶς τῆς ἐλευθεροπλοίας τῶν
Στενῶν. Ἡ Κυβέρνησις τῶν Σοβιετ ἀπήντησεν εἰς ταύτην
ὅτι καίτοι δὲν συμφωνεῖ ἐν τούτοις θέλει υπογράψῃ ταύτην
ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξ ἐνδιαφέροντος μόνον πρὸς τήν γε-
νικήν Εἰρήνην καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀμεσώτερον ἐνδιαφερο-
μένη, ἡ Τουρκία, ἀπεδέχθη ἤδη αὐτήν.

*
**

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ (ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ)

Ἡ «Παντογνώσις» ἀπεφάσισε νά ζητήσῃ τὰς
γνώμας τῶν συνεργατῶν τοῦ ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζη-
τήματος τοῦ γυμνοῦ (τοῦ δρόμου). Ἀπειτάθη λοιπὸν
διὰ συντάκτου τοῦ πρὸς τοὺς συνεργάτας τοῦ καὶ
ἔλαβε συνευτεύξεις, δημοσιευομένας ἀπὸ σήμερον.

Τί λέγει ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου

Ὁ κ. Καμπούρογλου εἰς τὴν ἐρώτησίν μας ἀπήν-
τησε τὰ ἑξῆς:

— Ἀτυχῶς τὴν γνώμην μου τὴν ἀνέπτυξα ἤδη εἰς
ἄλλο δημοσίευμα τὸ ὅποιον μοῦ τὴν ἐζήτησε δὲν δύνα-
μαι νά ἐπαναλάβω τὰ αὐτά. Ἐχω ὅμως δι' ἐσὲ ἀγαπητέ
μου «Παντογνώστα» ἐν σχετικὸν θέμα τὸ ὅποιον δὲν
ἀνέπτυξα ἄλλοῦ.

— Ἡμποροῦμε νά τ' ἀκούσωμεν;

— Βεβαίως. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπως τὸ ἀντιλαμβά-
νομαι μάλιστα, φαίνεται ὅτι ἔχει ψυχολογικὸν ἀτομισμὸν,
δηλαδή δὲν εἰμπορῶ ν' ἀποθαυμάσω μίαν ἀνδρικήν μεγα-
λοφυΐαν ἢ καὶ ἰδιοφυΐαν ἔστω, ἢ μίαν γυναικείαν καλλο-
νήν, ἂν δὲν γνωρίζω τί εἶδος πόδι κρύβει τὸ παπούτσι
των. Αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ λόγος: διὰ τὸν ὅποιον δταν κά-
ποιος μοῦ ἀναπτύσσει μίαν θεωρίαν ἢ γνώμην, δὲν τὸν
κυτάζω κατάματα οὔτε κατάστηθα, ἀλλὰ βλέπω τὰ πα-
πούτσι του. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ὁμιλεῖ, ἐγὼ σκέπτομαι πῶς
θὰ εἶναι τὰ πόδια τοῦ γυμνά. Καὶ φυσικὰ δταν μὲ βλέπει
γελαστὸν ὑποθέτει, ὅτι συμμερίζομαι τὰς ἰδέας του, εἰς
τὰς ὁποίας ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπρόσεξα καὶ
πολύ.

— Ὡστε τὸν περὶ γυμνοῦ θόρυβον τὸν θεωρεῖται;...

— Ἀσκοπον, ἐφ' ὅσον δὲν γυμνώνεται τὸ πόδι, ἀλλὰ
ἢ γάμπα μόνον. Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ αὐτὸ ἐπρεπε νάρ-
χίστη ἢ ἀποκάλυψις. Τὸ παπούτσι ἐζημίωσε, κυριολεκτι-
κῶς κατέστρεψε τὴν τέχνην. Παρατηρήσατε ὡραίως εἰκό-
νας ξένης γυναικείας γυμνότητος καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔλα
καταλήγουν εἰς κατὰ ἀπαίσιον πόδια. Αὐτὸ ὑπῆρξε κυρίως
ἢ ὑπεροχὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Καὶ σήμερα
ἀκόμη εἰς τὰ ἀρχαία Μουσεία μας πρέπει νά καταφύγῃ ἢ

Τέχνην διὰ νά διδαχθῇ ποῖο εἶναι τὸ ὡραῖον πόδι. Κάπου
ἐδιδάσκα δτι τὸ Μεσολόγγι καὶ ἡ Πορταριά θὰ ἤμποροῦ-
σαν νά λάβουν τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν ὑποδειγματικὴν ἐμφά-
νισιν ὡραίου καὶ καμαρωτοῦ γυναικείου ποδός. Ἀλλὰ
προκειμένου περὶ τοῦ θέματος, ἀπολύτως ἐξεταζομένου,
ἐγὼ λυποῦμαι ὅτι δὲν ὑπῆρξε ἀρχαῖος ὄχι διὰ νάποθαυ-
μάσω τὸ πόδι τῆς Φρύνης, τὸ φαντάζομαι, λυποῦ-
μαι ὅτι δὲν ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ Σωκράτους ὄχι διὰ νά
ἐνωτισθῶ τῆς φωνῆς του, τὴν φαντάζομαι καὶ αὐτήν, ὄχι
διὰ νά ἰδῶ τὴν φυσιογνωμίαν του, μᾶς τὴν ἀπιθανάτισεν
ἢ Τέχνην, ὄχι διὰ νά ἀκούσω τὰς φιλοσοφικὰς του θεω-
ρίας, τὰς διαδάζω εἰς τὸν Πλάτωνα, ἀλλὰ διὰ νά ἔδλεπα
— ὑπῆρξε δὰ καὶ καλλιτέχνης στὰ νιάτα του — τὴν
ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μὲ ἐδίδασκε, τὰ πόδια του:
πόδια ἄρτια ὅπως καὶ ἡ διάνοιά του, καὶ ἀστρέβλωτα,
διότι δὲν καθεῖρθησαν ποτὲ μέσα σὲ παπούτσι, καὶ κα-
θαρά, ὄχι μόνον διότι ἐπλύθησαν, ἀλλὰ κυρίως διότι δὲν
ἐλεγχθήσαν καὶ μόνον ἐσκονίσθησαν, ὅτε θὰ ἤρκει ἓνα τί-
ναγμα ἢ ἓνα μικρὸν βρέξιμον διὰ νά τὰ κάμῃ νά ἀπο-
στίλθουν ἀπὸ ἀσπιλλον καθαριότητα.

Ὁμιλεῖ ὁ κ. Στέλιος Σπεράντσας

— Σᾶς ἐδόθηκε ἢ ἀφορμὴ νά μὲ ρωτήσετε τί γνώμη
ἔχω γιὰ τὸ Γυμνὸ ἀπὸ τὸ θόρυβο βέβαια, ποῦ γέννησε
κάποιον «Ζηλωτῶν» ἢ ἀκατανόητην λόξα, νά κηρύξουν
σταυροφορίαν κατὰ τοῦ ντεκολτέ τοῦ γυναικείου φύλου.

Οἱ «Ζηλωτῆς» αὐτοὶ μοῦ θυμίζουσιν τοὺς γ υ ν α ι κ ὀ -
κ ο σ μ ο υ ς ἐκείνους τῆς ἀρχαιότητος, τοὺς ἀρχόντες
δηλαδή τῆς Ἀθήνας, ποῦ ἐπιτηροῦσαν κυρίως τὴν δια-
γωγὴν τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν. Ἐνα εἶδος ἀστυνομίας
τῶν πόλεων, ποῦ ἔργο τῆς εἶχε νά περιορίζῃ τὰ παρα-
στρατήματα τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν ἀντρῶν ἀκόμη. Οἱ
γυναικόκοσμοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νά μπαίνουν κάθε
στιγμὴν στὰ σπίτια καὶ ν' ἀρκαίωνουν ὄσους γλεντούσανε,
δταν ἦσαν πολλοί. Εἶχαν ἀκόμη τὸ δικαίωμα νά τιμωροῦν
ἐκείνους τοὺς ἀντρες, ποῦ μὲ τοὺς περισσοὺς θρήνους των
γιὰ δικῆς των ἢ ξένες συμφορὰς ἐδειχναν πῶς εἶχαν χαρα-
κτῆρα ἔλωσ διόλου γυναικίσιο. Μ' ἄλλα λόγια, εἶχαν
προορισμὸν πῶς βαθὺ καὶ πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ κείνον
ποῦ παρουσιάζουσιν οἱ σημερινοὶ ἀνισόρροποι βάνδαλοι τῆς
γυναικείας ὁμορφιάς.

Καὶ τώρα, ἂς ἐρθοῦμε στὸ ζήτημά μας. Μὲ ρωτᾶτε
γενικὰ γιὰ τὸ Γυμνὸ καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὸ γυμνὸ τῆς
γυναίκας τῶν Ἀθηναίων δρόμων. Σᾶς ἀπαντῶ ἀνεπιφύ-
λαχτα, πῶς ἢ γνώμη μου εἶναι νά γυμνώνεται τὸ σῶμα
τῆς γυναίκας, μὰ ὡς ἓνα ὠρισμένο σημεῖον καὶ πάλι μέσα
σὲ ὠρισμένο περιβάλλον. Ἄς ἐξηγηθῶμε ἀναλυτικώτερα.

Ἡ μόδα, ποῦ πολλὰς φορὰς κυριαρχεῖ μὲ τὰ πῶς
ἀνόητα πράγματα, φέτος ἔδειξε μίαν ἀρκετὰ ψυχολογη-
μένην ἰκανότητα: ἐξεσκεπάσατε δηλαδή ἀπὸ τὸ γυναικείο
σῶμα τόσο μόνον μέρος, μπράτσα, λίγον ὄμο, λίγη πλάτη,
λίγη στήθος, λίγη καμπύλη ἀπὸ τὸ πόδι, ὅσον ἰκανο-
ποιεῖ τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαψιν. Τὸ περίσσιο ἀσφαλῶς θὰ
μᾶς ἔδινε τὴν ἐννοίαν τοῦ αἰσχροῦ καὶ τότε οἱ «Ζηλωτῆς»,

μὰ τὴν ἀλήθειαν, θάξιζε νά κριθοῦν μὲ κάθε ἐπιείκεια, ἂν
κυνηγοῦσαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴ γυμνότητα.

Ἀλλὰ τὸ Γυμνὸ, ποῦ προκαλεῖ τὴν καλλιτεχνικὴν εὐ-
χαρίστησιν καὶ ἀναπαύει τὸ βλέμμα καὶ μετατρέπει κάθε
ὕλικήν σκέψιν καὶ τὴν κάνει ἔκστασιν, δὲν πρέπει νά κυ-
λιέται στὰ τρίστρατα καὶ στὶς βρωμοαγορὰς οὔτε πρέπει
νά τρίβεται βάνουσα πάνω σὲ κάθε βρώμικο χέρι τοῦ
κάθε συνωστισμοῦ. Ἐχει ὠρισμένα μέρη, ποῦ μπορεῖ,
νομίζω, νά μᾶς κάνει τὴν χαριτωμένην ἐκείνην συγκατά-
βασιν νά ἐπιδειχτεῖ καὶ ν' ἀναδειχτεῖ, ὅπως εἶναι τὰ θέα-
τρα, οἱ αἰθουσες γιὰ συναυλίες ἢ διαλέξεις, κάθε κέντρο
κοσμικῆς συγκέντρωσης, καθὼς καὶ κάθε λουτρόπολη,
ὅπου τὸ γυμνὸ δέχεται μᾶζι καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπί-
δραση τοῦ νεροῦ, τοῦ ἀέρα καὶ τοῦ ἡλίου.

Ἐπιμένω στὸ ξεσκεπάσμα — ὅπως εἶπα — τῆς ἀπα-
λῆς καὶ βελουδένιας σάρκας, ὄχι μόνον γιὰ λόγους αἰσθη-
τικῶς, μὰ καὶ ὑγιεινούς. Πρέπει μὲ κάθε θυσίαν τὸ δέρμα
νά ἐξοικειωθῇ μὲ τὰ παραπάνω τρία φυσικὰ στοιχεῖα, τὸ
νερὸ, τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον, καὶ νά λείψουν τὰ προσχή-
ματα τῆς ψεύτικης ντροπῆς καὶ τῆς ὑποκρισίας, ποῦ ἐγέν-
νησαν τὸ νεώτερον φόρεμα γιὰ νά σακκουλιάξῃ τὸ σῶμα,
κι' ὄχι νά τὸ περιτυλίγει, ὅπως ἔκανε ἀπλᾶ τὸ ἀρχαῖον
φόρεμα, ποῦ ἄφινε κ' ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ κορμιοῦ
ἀσκεπαστὸν καὶ ἐλεύθερον.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ γυμνὸ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν συνη-
θισμένο πράμα. Ἀπ' αὐτὸ καὶ οἱ λέξεις γυμνάσιον, γυμνα-
στική, γυμνικὸ ἀγώνες, γιὰτὶ γυμνοὶ κατέβαιναν οἱ ἀντρες
στὴν κονίστρα ν' ἀσκηθοῦν. Στὴ Σπάρτη μάλιστα καὶ παρ-
θένης ἀκόμη πηγαίναν στὰ γυμνάσια νά γυμνασθοῦν μὲ
τοὺς νέους. Κ' εἶναι βεβαιωμένο, πῶς οἱ Ἕλληνες ποτὲ
δὲ θὲ φτάνανε τὴν ὑπεροχὴν ποῦ φτάσανε στὴν πλαστικὴν,
ἂν οἱ γυμνικῆς καὶ ἀθλητικῆς ἐπιδείξεις δὲν ἐξοικειώσανε
τοὺς καλλιτέχνες μὲ τοὺς ὡραίους τύπους τοῦ ἀνθρώπινου
κορμιοῦ καὶ μὲ κάθε λογῆς στάση του.

Ἄς μὴ λησμονήσομε ἀκόμη καὶ τὴ γ υ μ ν ο π α ι δ ί α,
τὴν γιορτὴν δηλαδή τῶν γυμνῶν παιδιῶν, ποῦ τὴν ἀφιέρω-
ναν κάθε χρόνον στὴ Σπάρτη γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἀρ-
τέμιδα καὶ τὴν Λητώ. Ἐκεῖ, σ' ὠρισμένο μέρος τῆς Ἀγο-
ρᾶς, γυμνὰ τὰ παιδιὰ χορεύανε γύρω ἀπὸ τὰ γάλαμα τῶν
θεῶν, ποῦ ἀναφέραμε, κι' ἔτσι συντελοῦσανε στὴν προ-
κοπὴ τῆς ποιητικῆς καὶ μουσικῆς τέχνης τῆς Σπάρτης.

Καί, γιὰ νά καταλήξομε σὲ μίαν ἀνακεφαλαίωσιν,
ξαναλέμε, ὅτι τὸ ξεσκεπάσμα τῆς γυναικείας σάρκας,
ὅπως τὸ θέλει καὶ ἡ αἰσθητικὴ, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νά
μᾶς σκανδαλλίξῃ, ἂν εἴμαστε ἠθικοί, ἀλλὰ — ἀντίθετα —
πρέπει νά μᾶς κάνει καὶ νά τὸ σεβόμαστε σὰν μίαν εὐγε-
νικὴν ἐκδήλωσιν εὐνοίας πρὸς τὰ καλλιτεχνικά μας συ-
ναισθήματα. Σκάνδαλον θὰ μποροῦσαν νά προκαλέσουν
μόνον δυὸ ἀποτρόπαια μπράτσα ἢ ἓνα κατάξερο στήθος,
ποῦ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἀνόητα τὴν ἔστω καὶ ψυχολογη-
μένην μόδα, θὰ ξεσκεπάζονταν στὰ μάτια ὄλου τοῦ κόσμου
καὶ θὰ δολοφονοῦσε ἔτσι τὴν καλαισθησίαν μας μὲ τὸν
ἀπανθρωπώτερον τρόπο.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣΑΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ ΤΙΣ Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΛΗΣΑΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τερματισθέντος διὰ τῆς ὑπο-
γραφείσης εἰρήνης πολέμου πλεῖστα ὄσα ἐγράφησαν περὶ
τῶν αἰτίων αὐτοῦ εἰς τὸν τύπον ἀμφοτέρων τῶν διαμαχο-
μένων καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦτο
ἐδάσκημιν νά ἀπασχολῆται ἢ κοινὴ γνώμη περὶ τοῦ τίς
ἔδωκε πρῶτος ἀφορμὴν πρὸς ἐναρξίν τῶν γερμανορωσσι-
κῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ ὄλου εὐρωπαϊκοῦ
πολέμου. Πρὸ ἐτῶν ἕνεκα τῆς ἐν Ῥωσίᾳ δίκης τοῦ
Υπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Σουχομλινόφ ἀνεκαίνισθη
εὐρύτατα τὸ ζήτημα καὶ μεγίστη φιλονικία διεξήχθη διὰ
τοῦ παγκοσμίου τύπου ποῖα εἶνε ἡ αἰτία ἢ προκαλέσασα
τὸν ὀλέθριον τοῦτον πόλεμον χωρὶς νά καταλήξῃ εἰς
συμπέρασμα. Καὶ ὅμως ἡλίου φαεινότερον ἀποδείκνυται
ὅτι ὄλοι ἀπὸ τοῦ Κάιζερ καὶ τοῦ Τσάρου μέχρι τοῦ βασι-
λέως τοῦ Μαυροβουνίου εἶτε προσωπικῶς εἶτε διὰ τῶν
ἀντιπροσώπων των εἶχον ἐρωτήσῃ κρυφίως τὸ μαντεῖον,
ὅπερ διὰ τῆς Πυθίας ἔδωκε τὰς ἐπομένους ἀπαντήσεις.

Πρῶτοι οἱ Σέρβοι μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Σεραγέ-
βου ὡς σύμμαχοι τῶν Ἑλλήνων καὶ γεινιάζοντες πρὸς
τὴν Ἡπειρον ἔσπευσαν νά ἐρωτήσωσι τὸ ἐν Δωδώνῃ χρη-
στήριον «εἰ πολεμοῦσι ἄμεινον ἔσται» καὶ ἔλαβον τὴν
ἀπάντησιν «κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι». Ταῦ-
τοχρόνως ὅμως καὶ ὁ Κάιζερ μὴ δυνάμενος προσωπικῶς
νά ἐρωτήσῃ τὸν Θεὸν φοβούμενος μὴ τὸν ἐξοργίσῃ ὡς
φέρων ἐπὶ τῆς ἀσφύος μακρὰν σπάθην μετὰ πολυκρότου,
ἔστειλε τοὺς θεοπρόπους πρὸς οὓς ὁ Θεὸς διὰ τῆς Πυθίας
ἀπήντησε «τεύξεσθαι τῶν νομίμων». Ἄλλ' ἢ μυστικὴ δι-
πλωματία τὰ πάντα μανθάνουσα δὲν καθυστέρησεν οὐδὲ
εἰς τοῦτο καὶ ἔσπευσε νά ἀνακοινώσῃ τὰ ἀνωτέρω λαβόντα
χώραν πρὸς τὸν Υπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ῥω-
σίας κύριον Σουχομλινόφ, ὅστις διετυπώθητο παρὰ τοῦ
ἐν Δωδώνῃ μαντείου ὅτι «εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι
περὶ τσέπης» ἐνῶ ὁ «τὰ ἱερὰ καλλιεργῶν» Τσάρος διὰ τῆς
καμνομαντείας διέτασσε «τῶν μὲν γενομένων ὑπ' οὐδε-
νὸς ἐλεγχόμενων, τῶν δὲ μὴ συντελουμένων, ἐπιτασίας
τυγχανόντων προκοπὴν νά λαμβάνῃ ἢ περὶ αὐτῶν δόξα».

Καὶ ἐνῶ ταῦτα ἐλάμβανον ἐν Ῥωσίᾳ χώραν ὁ Βασιλεὺς
τοῦ Μαυροβουνίου ἔχων τὸν Πίνδαρον ἀνά χειρᾶς ἀνεφώνει:

«Ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σικίᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος.»

Οἱ Βέλγοι μὴ δυνάμενοι νά ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον
ὡς οὐδέτεροι δυνάμει τῆς ἐν Χάγῃ ὁμοφωνίας τῶν δυνά-
μεων ἔδλεπον ὄλωσ ἀπροσδοκῆτως καὶ παρὰ πάντα γρα-
πτὸν καὶ ἠθικὸν νόμον τὰς στρατίας τοῦ Βασιλέως τῆς
Πρωσίας αὐτοῦ τούτου τοῦ υπογράφαντος τὴν οὐδετερό-
τητα τοῦ Βελγίου νά προσβάλωσι τὴν χώραν των, ἐνῶ ὁ
τὰς διαταγὰς ταύτας δώσας ἀρχηγὸς τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπι-
τελείου στρατηγὸς Φὸν Μόλτικε μαθὼν ὅτι τὸ Βέλγιον ἀν-
θίσταται καὶ θὰ ἀγωνισθῇ μέχρις ἐσχάτου λέγουσιν ὅτι

ανεφώνησε «Παπαί Κάιζερ, ποίσης επ' άνδρας ήγαγες μα-
χησομένους ήμέας, οί ού περι χρημάτων τόν άγώνα ποι-
οῦνται αλλά περι άρετής».

Ούτως είχαν τά πράγματα δετε ή Γαλλία άγωνίζεται
«τόν ύπερ όλων άγώνα» ή δε 'Αγγλία διερωτά όχι πλέον
τήν Πυθίαν αλλά... τήν Βουλγαρίαν, ήτις συμμαχεύ
μετά της Τουρκίας «μεγάλην άρχήν καταλύσει» ένφ ή
'Αγγλία έμάνθανε τό «γηράσκω δ' άει πολλά διδασκο-
μένη».

Οί φίλοι 'Ιταλοί μή γνωρίζοντες τούς κατά καιρούς
δοθέντας παρά τού έν Δωδώνη της 'Ηπειρού χρησμούς
έσπευσαν νά καταλάβωσιν αυτό τουτο τό χρηστήριον εις τό
όποιον μετ' όλίγον έφθανον και οί άπεσταλμένοι του
Καισαρβασιλέως 'Ιωσήφ, οίτινες με τά σπαίροντα σπλάγγνα
του 'Ιερείου της Σερβίας άναζητήσαντες όποία τις έσαι
ή εκδεις της έπιχειρήσεως έμάνθανον «φοβού τούς 'Ιτα-
λόους και δώρα φέροντας». Οί δε 'Ρουμάνοι μή θέλοντες
νά δώσωσι λαθήν παρεξηγήσεως εις τήν συνθήκην του
Βουκουρεστίου δέν άποστέλλουσιν άπεσταλμένους προς τό
έν Δωδώνη μαντεϊόν τό ύπό των 'Ελλήνων κατεχόμενον
κράττουςιν όμως τουτο ευχαρίστως μετά τήν ύπό των
'Ιταλών κατοχήν παρ' ών μανθάνουσιν «άτιμον είναι τόν
έν τῷ παρόντι πολέμῳ μηδετέρας μερίδος γενόμενον».

Τοιουτοτρόπως βλέπομεν δλόκληρον σχεδόν τήν Εύ-
ρώπην εις πόλεμον πλην της 'Ελλάδος, ή όποία άμα τή
ένάρξει του πολέμου ως κατέχουσα διπλά χρηστήρια δη-
λαδή τας δύο Πυθίας, τήν της Δωδώνης και τήν των Δελ-
φῶν δέν δύναται νά εξέλθῃ, καθόσον ό χρησμός του έν
Δωδώνη της λέγει «ήξεις άφήξεις, ούκ έν πολέμῳ θνή-
ξις» ένφ τό έν Δελφοίς τόν αυτόν μέν χρησμόν της δίδει
άλλά με τό στίγμα μετ' α τήν άρνησιν δη-
λαδή «ήξεις άφήξεις ούκ, έν πολέμῳ θνήξεις».

Και ταῦτα ως προς τήν Εύρώπην, ή δε 'Αμερική μή
δυναμένη και αδτη νά έρωτήσῃ τήν Πυθίαν, ένεκα του
δόγματος του Μογοε, ως εύρισκομένην επί ευρωπαϊκού
εδάφους έρωτά έκ του μακρόθεν τήν ανθρωπότητα δια
του Προέδρου της Ουίλσονς «'Εμάθατε τήν αίτίαν του
παρόντος πολέμου; 'Εάν ναι, σās προτρέπω νά τήν δημο-
σιεύσητε, διότι, ως γνωρίζω, ούδεις τήν γνωρίζει. Ούτος
ό πόλεμος δέν έχει γείνει δια κανέν ιδιαίτερον, αλλά γενι-
κώς δια τό πᾶν». (Wilson, Cincinnatti, 3 nov. 1916).

Άρα αίτία του λήξαντος πολέμου δέν ήτο ό έν Εύ-
ρώπη χρυσός άλλ' ουτε και ό έν Δωδώνη χρησμός, αλλά ή
ε ί ρ ή ν η άφοῦ έγινε δια τήν ε ί ρ ή ν η ν. Τό λέγει
άλλως τε και ό ε ί ρ η μ ε ν ο ς Ουίλσον.

Π. ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

«Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ»,

Πωλείται μόνον εις τά βιβλιοπωλεία των κ. κ.

Γ. Βασιλείου, Θ. Βαφειάδη, Χρ. Γανιάρη, Μ. Ζηκάκη
και Χρ. Σαλιβέρου.

Έκαστον τεῦχος αντί δραχ. 3.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

Υπό τόν ανωτέρω τίτλον ό κ. 'Αθανάσιος Σμπα-
ρούνης, τμηματάρχης Α' τάξεως του 'Υπουργείου Οικο-
νομικών, εξέδωκε βιβλίον έκ 500 περίπου σελίδων εις τό
όποιον εξετάζει αναλυτικώς από επιστημονικής και πρα-
κτικής άπόψεως τόν Νόμον 1640, τόν άκρογωνιαίον του-
τον λίθον της φορολογικής μεταρρυθμίσεως της άμέσου
φορολογίας.

Τό δια του Νόμου 1640 εισαχθέν πολύπλοκον σύ-
στημα, μεταρρυθμισθέν μάλιστα και επανάληψιν κατά
τας εκάστοτε υποδείξεις της πείρας και της ανάγκης,
έγέννησε πλείσια δσα ζητήματα έν τῇ πράξει, ένφ άφ'
έτέρου μεγάλας δυσχερείας παρουσίαζε εις τούς φορολο-
γούμενους δια τόν καθορισμόν των υποχρεώσεών των.

Τό σύγγραμμα του κ. Σμπαρούνη καθίσταται ούτω
χρήσιμον ού μόνον εις πάντα περι τήν Δημοσίαν Οικο-
νομίαν της 'Ελλάδος διατρέβοντα, αλλά και εις τούς άπλως
εις φορολογικήν επαφήν μετ' του Δημοσίου έρχομένους.
Τούτο διαιρείται εις τρία μέρη.

Εις τό πρώτον, τήν εισαγωγήν, εξετάζεται ό φόρος
της καθαράς προσόδου από επιστημονικής καθαράς άπό-
ψεως, κατά πόσον ούτος είναι σύμφωνος προς τούς κα-
νόνας τούς διέποντας τήν επιβολήν παντός φόρου και ή
παλαιά συναφής άμεσος φορολογία, παραυθεμένης και με-
λέτης περι της εξέλιξεως της φορολογίας καθαρών προσό-
δων έν 'Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, 'Ιταλία και 'Αμερική.

Εις τό δεύτερον μέρος έρμηνεύεται αναλυτικώτατα ό
Νόμος 1640 εξεταζόμενων επιστημονικώς πλείστων ση-
μείων αυτού μεθ' ικανών παραδειγμάτων. Επίσης εις
τουτο εξετάζονται και τά έκ της εφαρμογής του Νόμου
άποτελέσματα, τά όποία δέν ύπῆρξαν οία προσεδοκώντο.
'Επιμελής όμως εφαρμογή της φορολογίας ταύτης θά
ηδύνανε κατά πολύ τας προσόδους του Δημοσίου.

Τό τρίτον μέρος είναι κωδικοποιήσις των διατάξεων
των Νόμων περι φορολογίας καθαρών προσόδων.

Έκ της όλης κατατάξεως της όλης του συγγράμμα-
τος και έκ της λεπτομεροῦς έρεῦνης όλων των θεμάτων
των άφορώντων τήν φορολογίαν της καθαράς προσόδου,
τό σύγγραμμα τουτο είναι άπαραίτητον βοήθημα όχι
μόνον εις τούς περι τά φορολογικά και οικονομολο-
γικά έν γένει ασχολούμενους, αλλά και εις πάντα φορολο-
γούμενον.

Α. Π.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ουδέμια άπόδειξις εισπραξέως έχει ισχύν αν δέν φέρῃ
τήν υπογραφήν του 'Ιδρυτοῦ — 'Ιδιοκτητήν κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ προς όν δέον νά απευθύνονται άπανσαι αί
έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα.

ΘΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΣΟΝΗΕΤΟ

Στου Κλαυθμῶνος τόν κῆπο, ποῦ ή ιστορία
Παντοεινά τῇ δόξα του θά λείει,
Τά βήματά του σέρνει δίχως βία.
Θαρρείς, ποῦ ή φύση γύρω σιγοκλαίει.
Σάν προσευχῆ είναι ή θέια του παρουσία,
Ποῦ μπρός της τό μυστήριο άεροπλέει,
Κ' ή πλάση γύρω άπέρανη εκκλησία,
Ποῦ προσμένει από Αὐτόν τά πλούσια έλέη.
Και γέρνει τό κεφάλι με λαχτάρα
Μακροῦθε ξέρει ένα σταυρό στημένο
Στό Γολγοθά' βροσιές, βλαστήμια, άντάρα...
Και λείει με πόνο βαθειοχαραγμένο
Στό ανθρώπινο και θείο άνάβλεμμά του:
— « Περύλυπος είμυ μέχρι θανάτου! »

ΒΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΚΩΣΤΗ

Τό γατάκι του μπάρμπα-Κωστή δέν ύπάρχει πιά,
νδπως δέν υπήρχε και πρό δύο μηνών. Τότε δέν είχε γεν-
σηθεί ακόμα, τώρα έχει ψοφήσει. Μιά δλόκληρη ζωή
π' ένα τόσο μικρό διάστημα! 'Ηρθε, είδε, χάρηκε σκορ-
θίζοντας γύρω του τῇ χαρά, έπαιξε, αγάπησε, αγαπή-
ηκε, ύπόφερε άπ' αυτήν τήν αγάπη, εκλαφε γι' αυτό
τις τελευταίες στιγμές της ζωής του, κι' έπειτα τέλειωσε
έσ' τήν καρδουνοποθήκη κι' από κει πετάχτηκε στο
κουπιδιάρικο κάρρο, άφίνοντας πίσω του τῇ μικρή του
ιστορία και τό μπάρμπα-Κωστή άπαρηγόρητο.

* * *
Ένα πρωί, πριν ακόμα σηκωθεί άπ' τόν ύπνο ό
μπαρμπα Κωστής, άκουσε νιαουρίσματα στο δρόμο, άπ'
έξω άπ' τό παράθυρο της κάμαράς του. Κατάλαβε.

— Τό καῦμένο τό γατάκι! σκέφτηκε. Κάποιος θά τό
πέταξε από χτες βράδυ και πέρασε ελη τῇ νύχτα στο
δρόμο. Και τέτοια νύχτα! Τι θά τράβηξε! Θά κοκκά-
λωσε άπ' τό κρύο τό κακόμοιρο!

Σηκώθηκε γρήγορα-γρήγορα, ντύθηκε, άνοιξε τό
παράθυρο και είδε πώς δε γελάστηκε. Ένα γατάκι που
μόλις κρατιότανε στα πόδια του, μικρό κι' εξασταινημένο,
είχε σηκώσει τό μικρό του κεφαλάκι και τόν κυττούσε
σάν νά τουλεγε: «Έτσι κακός είναι πάντα ό κόσμος;
Τῇν ίδια τύχη λαβαίνουν όλα τά πλάσματα του Θεού
που έχουν τῇν άτυχία νά πέφτουν έδω κάτω;»

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Γλυκό ήλιοβασιλέμμα, στα βράχια καθισμένη
έβλεπα στον ορίζοντα τά χρώματα π' αλλάζαν
τά μακροῦνα ψηλά βουνά, άχνά, μισοσβυσμένα
με πέπλα διάφανα, άπαλά τῇ ράχι τους σκεπάζαν.

Κ' έπεφταν άπ' τόν ουρανό, τριαντάφυλλα και κρίνα
που κάποια χέρια θεϊκά μαδοῦσαν στον αϊθέρα.
Στά σύννεφα, στα κύματα, στις άμμουδιές, στις άκρες,
έξοχιζε τις πορφύρες της φεύγοντας ή 'Ημέρα.

Χάνονταν προς τῇ δύση εκει, λουμένη στοχρυσάφι
κ' έσερνε σκλάβους λογισμούς σι' δλόφωτο βασίλειο!

Ψηλά ένας γλάρος σάλευε τά ορθάνοιχτα φτερά του
και πήγαινε δλότσια άργά κατά τόν 'Ηλιο....

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

— Ναι, μά όμως εγώ κάνω εξαίρεσι, ήταν ή απάν-
τησις του μπάρμπα Κωστή, και σε λίγο είχε τό γατάκι
στα χέρια του και προσπαθοῦσε νά τό ζεστάνῃ και νά τό
ταΐσῃ με λίγο ψωμί βρεμμένο σε γάλα.

— Νιάου, νιάου! φώναζε ελη τῇ νύχτα τό καῦμένο
τό ζωο, για νά τ' άκούση κανεις και νά τό γλυττώσῃ άπ'
τό βέβαιο θάνατο που θάδρισκε στο δρόμο άπ' τό κρύο
και τήν πείνα. «Νιάου, νιάου!» ήταν τώρα τό ε ὕ χ α-
ρ ι σ τ ῶ στο σωτήρα του.

* * *
— Έτσι κακός είναι ό κόσμος; Τῇν ίδια τύχη λα-
βαίνουν όλα τά πλάσματα του Θεού που έχουν τῇν άτυ-
χία νά πέφτουν έδω κάτω;

Φτωχό γατάκι! άπ' τῇ στιγμή που γεννήθηκες κατά-
λαβες ελη τῇ ζωῇ. Έμεεις τόσα χρόνια έδω κάτω δε βλέ-
πουμε τίποτε. Με λένε γέρω-ξεμωραμένο κάθε φορά που
μ' άκουνε νά μιλω για σένα, μά εγώ δε μπορώ νά σε λη-
σμονήσω. Θά σε κλαίω ως που νά κλείσω κι' εγώ τά μά-
τια μου για πάντα. Και σάν πεθάνω, πάλι ή μνήμη σου
θά μείνῃ για λίγο — όσο θά μείνῃ κι' ή δική μου — γιατι
θά θυμούνται πώς ό μπάρμπα-Κωστής ξεμωράθηκε στα
τελευταία του χρόνια και πίστευε πώς μιλούν ή γάτες.
Και όμως! Κανεις δε μου χάρισε τις στιγμές που μου
χάρισες σύ, κανεις δε μ' αγάπησε σάν κι' έσένα. 'Η γυ-
ναίκα μου μ' αγαποῦσε για τό συμφέρον της. Είμαι γι'
αυτό βέβαιος. Άπ' τόν καιρό που εγίνα σαράβαλο κι' έ-
παψα νά δουλεύω, δε με λογαριάζει αν ύπάρχω. Κι' όχι
μονάχ' αυτό, αλλά και κάθε στιγμή μου θυμίζει τό θά-
νατο. Όταν ήμουν νέος και της κουβαλοῦσα ήταν πολύ
διαφορετική κι' εγώ, πιστεύοντας στην υποκρισία της, τῇν

λάτρευα. Πόσο γελάστηκα! Τώρα το καταλαβαίνω και σε κανέναν δε μπορώ να το πω, γιατί αν το μάθη ή γυναίκα μου θα με πετάξει στο δρόμο, όπως είχαν πετάξει κι' εμένα κείνο το βράδυ. Κι' αν για σέ βρέθηκα 'γώ, για με νομίζεις πώς θα βρεθεί κανείς; όχι! 'Ο κόσμος είναι τέτοιος που είπες.

**

— Πόσα χρόνια θα ζήσω; ήταν ή πιό κουτή έρωτησις που σ'εκανα κάποτε, κι' εσύ αντί να γελάσης μαζί μου, όπως θάκανε κάθε άνθρωπος στη θέση σου, μου είπες:

— Μου κάνει εντύπωση πώς ζει ακόμα ο καλός μου φίλος μέσα σ' έναν τόσο φαύλο κύκλο! Νιάου, νιάου...

— Τι λέει το αγαπημένο μου το γατάκι;

— Να προσέξω τὰ νύχια.

— Πώς να τὰ προσέξω που δέν φαίνονται;

— Νιάου, νιάου, νιάου...

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, αγαπημένο μου γατάκι!

— Τò περίμενα! Σου λέω να προσέξω τὰ νύχια μου ακριβώς επειδή δὲ φαίνονται κι' έχεις περισσότερο φόβο γι' αυτό. Ούτε τώρα που με κατάλαβες, αλήθεια; Τι πεζοί που ήσαστε όλοι εδώ κάτω! Μιά άπλη λύσις στο πιό δύσκολο πρόβλημα ίκανοποιεί τόν έγωισμό σας. Νομίζετε ότι τὰ νύχια μας τάχουμε κρυμμένα γιά να τὰ παρουσιάσουμε όταν θέλουμε να σκαρφαλώσουμε κάπου, ή να πιάσουμε κάτι ή ν' αποφύγουμε κανέναν κίνδυνο; 'Όχι!, ο προσορισμός τους δέν είναι αυτός μονάχα. Τὰ νύχια μας είναι συμβολικά. Πρόσεξέ τα λιγάκι, έπειτα ρίξε μία ματιά γύρω σου, μελέτησε με προσοχή αυτούς που σε τριγυρίζουν και θα με καταλάβεις. Νιάου, νιάου, νιάου!

— Μην κουράζεσαι, αγαπημένο μου γατάκι, με ζητήματα που δέν τὰ χωράει το κεφάλι μου. Έλα καλύτερα να παίξουμε.

— Δυό λόγια ακόμη. Τὰ δικά μας νύχια μπορεί να τὰ δής πολλές φορές χωρίς να πάθης από δαύτα κακό, ένφ' εκείνα τ' άλλα που συμβολίζουμε... νιάου, νιάου, νιάου...

— Τι καλός καιρός που ήταν τότε! Δέν καταλάβαινα πότε περνούσαν οι ώρες. Ήταν τόσο ευχάριστη ή συντροφιά σου! Τώρα... 'Ο μπάρμπα-Κωστής ξεμωράθηκε γιατί κλαίει το θάνατο του καλού του φίλου! 'Ο μπάρμπα-Κωστής ξεμωράθηκε για όλους, ακόμα και για τή γυναίκα του, γιατί αγάπησε ένα ζωό άκακο, ένα γατάκι που δέν υπάρχει πιά.

ΣΠΥΡΟΣ ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΣ

ΚΟΙ ΚΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Σας άπευθύνωμεν και πάλιν θερμοτάτην παράκλησιν, όπως ευαρεστηθήτε να έμβάσητε, ει δυνατόν τάχιστα, τήν συνδρομήν σας δια να δυνηθώμεν ν' άντιπεξέλθωμεν εις τὰ ύπερογκα έξοδά μας. Περιμένομεν τήν ταχείαν εκπλήρωσιν τής μικράς σας αυτής ύποχρέώσεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Χρυσός ο κάμπος λαμποκοπάει στο καλοκαιρινό λιούρι!

Σκυφτοί οι χωρικοί με το δραπάνι θερίζουνε τὰ στάχνα του άγρου.

Τρέχει ποιάμι ο ιδρώτας, και τόν σφογγίζουν με πουκάμισο κοντό ανασηκωνιάς το ως το δευμάτινο λουρίδι.

'Όλημερίς στο πύρινο χωράφι τρών' το μικρό ψωμί τής εργατιάς οι σκλάβοι του άγρου...

(Σκίτσο κ. Ν. Δ. Καλογεροπούλου).

Και σάν βραδυάσει εϋθυμοι και πάλι γυροῦν άγάλια γάλι στο χωριό, στη μαύρη-καπνισμένη τή καλύβα.

Μπροστά, μπροστά μ' όμορφο καμάρι διαβαίνει ή όμορφη 'Ρηγιώ κρατώντας το δραπάνι, λίγα στάχνα, και πίσω το μανάρι τ' ακριβό.

Και πάνε... πάνε... το μονοπάτι..., το μονοπάτι τής ζωής, στενό, κουραστικό... μα στερόιο!

Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΟΥΠΡΙΝ

"Ένας μεγάλος βασιλιάς κάλεσε στο παλάτι τον τούδε ποιητάς και τούς σοφούς του βασιλείου του. Κι' όταν αυτοί μαζώχτηκαν, τούς ρώτησε:

— Πού είναι ή εϋτυχία;

— Να βλέπουμε πάντα, βιάστηκε να πει ο πρώτος, να βλέπουμε το άχτινοβόλημα του θεικού προσώπου σου, και ν' ακούμε αιώνια...

— Να του βγάλουν τὰ μάτια! πρόσταξε ο βασιλιάς άδυσόπητος... Άλλος!

— 'Η εϋτυχία είναι... ή δύναμη. 'Ω βασιλιά είσαι εϋτυχής! έκραξε ο δεύτερος.

Μα ο βασιλιάς παρατήρησε μ' ένα στυφό χαμόγελο:

— 'Ως τόσο, ύποφέρω από αίμορροΐδες και δέν έχω τή δύναμη να τις γιατρέψω. Να του βγάλουν τὰ θουδούνια αυτιού του άχρειού... Άλλος!

— 'Η εϋτυχία είναι ο πλούσιος! βάβισε ο τρίτος.

Μα ο βασιλιάς άπάντησε:

— Είμαι πλούσιος, και όμως ζητῶ τήν εϋτυχία. Είσαι ευχαριστημένος μ' ένα κομμάτι μάλαμα, που να ζυγίζει όσο είναι το βάρος τής κεφαλής σου;

— 'Ω! βασιλιά!

— Θα τ'όχεις. Δόστε τον στο λαιμό ένα κομμάτι μάλαμα, που να ζυγίζει όσο είναι το βάρος τής κεφαλής του, και όχτει αυτόν το ζημώτο στη θάλασσα.

Κι' ο βασιλιάς, άνυπόμονος, φώναξε:

— 'Ο τέταρτος!

Τότε, πλησίασε, σέρποντας με τήν κοιλιά του, ένας άνθρωπος κουρελιάρης, με μάτια γεμάτα πυρετό:

— 'Ω σοφώτατε! μουρμούρισε. Έμένα, οι επιθυμίες μου είναι ταπεινές! Πεινώ! χόρτασε με και θάμαι εϋτυχής, και θα εκθυάσω το όνομά σου σ' όλον τόν κόσμο.

— Δόστε του να φάει, ειπε περιφρονητικά ο βασιλιάς. Κι' άμα πεθάνει από δυσπερία ειδοποιήστε με.

Ανδ' άλλοι προχώρησαν κατόπιν. 'Ο ένας — ζωαλέος άθλητής με σώμα όδοαλό και χαμηλό κούτελο — αναστέναξε:

— 'Η εϋτυχία είναι στη δύναμη τή δημιουργό.

Κι' ο άλλος, χλωμός κι' αδύνατος ποιητής, με μάγουλα άναμμένα από κόκκινες βούλες, έβεβαίωσε:

— 'Η εϋτυχία είναι στην ύγεια.

Μα ο βασιλιάς χαμογέλασε πικρά, και δήλωσε:

— Άν είχα τή δύναμη ν' αλλάξω τή Μοΐρα σου, μέσα σ' ένα μήνα, ό ποιητή, θα ίκέτενες τούς θεούς να σου δόσουν τήν έμπνευση, και σύ, νέος 'Ηρακλής, θάτρεχες να ζητήσεις από τούς γιατρούς τονωτικά χάπια. Πηγαίνετε κ' οι δυο στο καλό. Ποιανού ή σειρά είναι τώρα;

— Θνητέ! πρόφερε άγέρωχα ο έβδομος, όλος γαρ-

νισμένος με ναρκίσσους. 'Η εϋτυχία βρίσκεται στην Έκμηδένηση.

— Να του κόψουν το κεφάλι! πρόσταξε ό άθνημα ο δεσπότης.

— Χάρη, ο βασιλιά χάρη!... τραύλισε ο κατάδικος, που έγινε πιό χλωμός κι' από τα πέταλα των ναρκίσσων. Δέν ήθελα αυτό να πω.

Μα ο βασιλιάς έκανε μια κουρασμένη χειρονομία, χαμογέληθη, και ειπε ξερά-ξερά:

— Πάρτε τον από δω!... Κόψτε του το κεφάλι! 'Ο λόγος ενός βασιλιά είναι σταθερός σαν άγάτη.

Πολλοί άλλοι ήρθαν κατόπιν. 'Ο ένας άπ' αυτούς δέν πρόφερε παρά μία μόνη λέξη:

— 'Η άγάπη.

— 'Εστω! ειπε με συγκατάθεση ο βασιλιάς. Δόστε του τις εκατό πιό όμορφες γυναίκες και κόρες του βασιλείου μου. Μα δόστε του ακόμα και μία κούπα φαρμάκι. Κι' άμα έρθει ή στιγμή ειδοποιήστε με: θάρρω να κοιτάξω το πιτώμά του.

Κ' ένας άλλος ειπε ακόμα:

'Η εϋτυχία βρίσκεται στην άμεση πραγματοποίηση κάθε μιάς επιθυμίας μου.

— Καί τι επιθυμείς έτούτη τή στιγμή; ρώτησε με κακεντρέχεια ο βασιλιάς:

— 'Εγώ;

— Ναί, σύ;

— 'Ω βασιλιά... ή ερώτηση είναι πάρα πολύ άναπάντεχη.

— Να τότε θάψουν ζωντανό!... 'Ε! Πώς; Κι' άλλος σοφός; Καλά, πλησίασε... 'Ίσως εσύ να ξαίρεις που είναι ή εϋτυχία!

Κι' ο σοφός — γιατί εΐτανε ένας άληθινός σοφός — άπάντησε:

— 'Η εϋτυχία βρίσκεται στο θέλημα της ανθρώπινης σκέψης.

Τα ματόφρονδα του βασιλιά άνοιγόκλησαν, και ούρλιασε όλος όργή:

— 'Α! 'Α! ή ανθρώπινη σκέψη! Τι είναι ή ανθρώπινη σκέψη;

Μα ο σοφός — γιατί εΐτανε ένας άληθινός σοφός — χαμογέλασε με συμπάθεια, και δέν άπάντησε τίποτα.

Τότε ο βασιλιάς τόν εκλεισε σε μία ύπόγεια φυλακή, βυθισμένη σε αιώσιο σκοτάδι, όπου δέν έφθανε ο παραμικρός ήχος άπ' έξω.

Κι' άμα τέλειωσε ένας χρόνος, φέρανε στο βασιλιά το φυλακισμένο, στραβό, κουφό, και μόλις μπορώντας να κρατηθῆ στα πόδια του.

— Λοιπόν, ρώτησε ο βασιλιάς, είσαι εϋτυχής;

Κι' ο σοφός άπάντησε ήρεμα:

— Ναί, είμαι εϋτυχής. Στη φυλακή μου, είμωνα σύγκαιρα δυνατός, πλούσιος, έρωτευμένος, χορτασμένος και πενασμένος... χάρη στη σκέψη μου.

— Τι είναι, λοιπόν, ή σκέψη; έκραξε άνυπόμονος ο βασιλιάς. Σε πέντε λεπτά θα σε κρεμάσω, και θα φτύσω

τὸ καταραμένο πρόσωπό σου! Ἡ σκέψη σου θὰ σὲ παρηγορήσει; Καὶ τί θὰ γίνουν οἱ σκέψεις ποὺ θάχεις σκοπίσει στὸν κόσμο;

Μὰ ὁ σοφὸς — γιατί εἶτανε ἕνας ἀληθινὸς σοφὸς — ἀπάντησε δίχως νὰ συγκινηθεῖ:

— Δυστυχισμένη τραλλέ! Ἡ σκέψη εἶναι ἀθάνατη.

(Μετάφρασις) Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

I

Ὁ δήμος τῶν Βρυξελλῶν εἶχε προκηρύξει ἀγῶνας καὶ συναυλίαν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Ὁ ἀγὼν ἰδίως τῆς σκοποβολῆς εἶχε συγκεντρώσει μέγαν ἀριθμὸν σκοπευτῶν καὶ εἶχε προκαλέσει ἀπειρὸν ἐνδιαφέρον.

Μία εὐρυτάτη αἴθουσα τοῦ Πολυτεχνικοῦ Μεγάρου ἐπληρώθη τὴν ἡμέραν τῆς συναυλίας καὶ τῶν ἀγῶνων ὑπὸ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τοῦ Βελγίου. Ἀριστοκράται, ἀξιωματικοί, διανοούμενοι, πολιτευόμενοι, τραπεζίται, φοιτητικὸς κόσμος καὶ ἅπαντες οἱ μαθηταὶ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς κατέλαβον τὴν κεντρικὴν αἴθουσαν καὶ τὰς δύο παρακειμένας εἰς αὐτήν.

Ἡ συναυλία διεξήχθη ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ζωηρότητος. Κατόπιν θὰ ἠκολούθουν δύο ἀγώνισματα εἰς τὸ κεντρικὸν προαύλιον. Πρῶτον ἦτο σκοποβολὴ δι' ὄπλου, τὸ δὲ δεύτερον διὰ πιστολίου.

Τὸ πρόγραμμα, τὸ περιέχον τὸν κατάλογον κατ' ὄνομα καὶ κατ' ἐθνικότητα τῶν δηλωσάντων νὰ μετὰσχῶσι τῶν ἀγῶνων ἦτο, πλουσιώτατον. Στρατιωτικοὶ καὶ μὴ, εἶχον δηλώσει, ὅτι θὰ ἐλάμβανον μέρος.

Κατ' ἐθνικότητα κτενέμοντο ὡς ἐξῆς: Εἰς τὴν σκοποβολὴν δι' ὄπλου 22 Βέλγοι, 13 Γερμανοί, 5 Γάλλοι καὶ 1 Ἕλληνας, ὁ περίφημος καταστάς διὰ τὸν ἰδιότροπον βίον τοῦ Μουρούζη. Εἰς τὴν σκοποβολὴν διὰ πιστολίου 9 Βέλγοι, 7 Γερμανοί, 4 Γάλλοι, καὶ 1 Ἕλληνας, ὁ Μουρούζης.

Διὰ τὸ πρῶτον ἀγώνισμα εἶχεν ὀρισθῆ ὡς βραβεῖον ἐν μικρὸν ὀρειχάλκινον ἀγαλμάτιον, παριστῶν τὴν Νίκην. Διὰ τὸ δεύτερον ἀγώνισμα εἶχεν ὀρισθῆ ὡς βραβεῖον μία ἐλαιογραφία.

Τὸ πρῶτον ἀγώνισμα ἤρχισεν ὑπὸ τοὺς ἤχους ἐνὸς θουρίου τῆς μουσικῆς τῆς φρουρᾶς. Οἱ ἀγωνισταὶ ἐλαβον τὰς καταλλήλους θέσεις. Τελευταῖος ἀριστερὰ ἐτοποθετήθη εἰς νεαρός, μετ' ὀφθαλμοῦς, κομφότατος μετ' ἀποστειλόμενον στολὴν μαθητῆς τῆς Στρατ. Σχολῆς.

Ἦτο ὁ Μουρούζης.

Εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν οἱ ἄλλοι συναγωνισταὶ τοῦ Μουρούζη, στρατιωτικοὶ καὶ πολῖται, ὄλοι ἐτοιμοὶ νὰ διεκδικήσουν τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπρόκειτο νὰ ῥιφθοῦν πέντε βολαί· ὁ στόχος εἶχεν

ὀκτὼ ἡμικύκλια· ὁ μὲ τὴν πρώτην βολὴν ἀριθμῶν περισοτέρως ἐπιτυχίας θὰ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον. Παρὰ τὸν στόχον ὑπῆρχε κοντός, κάτω δέ, εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ, ἐκείντο αἱ σημαῖαι τῶν διαφόρων κρατῶν· μεταξύ αὐτῶν καὶ ἡ ἐλληνικὴ σημαία.

Ὁ κόσμος ὄλος τῆς συναυλίας, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες, νέοι, παιδία καὶ κοράσια, ἀπὸ τὴν ἀρκτικήν αἴθουσαν τῆς συναυλίας συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ μέγα προαύλιον τῶν ἀγωνισμάτων, καθίσαντες εἰς ἀμφιθεατρικὰ ἐδῶλια.

Αἱ συζητήσεις, τὰ στοιχίματα ἀλλεπάλληλα μεταξύ τῶν θεατῶν συνήγειρον τὴν κοινὴν προσοχὴν. Οἱ μὲν ὑπὲρ ἐνὸς Βέλγου, οἱ ἄλλοι ὑπὲρ ἐνὸς Γερμανοῦ, οἱ τρίτοι ὑπὲρ τῶν Γάλλων. Κανεὶς ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος.

Τινὲς μάλιστα κυρταὶ μετ' ἀποστροφῆς προσέδλεπον τὸν νεαρὸν Ἕλληνα, ὅστις εἶχε — κατ' αὐτὰς — τὴν ἀναίδειαν ν' ἀντεπεξέλθῃ πρὸς τόσας σκοπευτικὰς ἐξοχότητας. Αἱ ὁμιλαὶ διὰ τὸν Ἕλληνα σκοπευτὴν ἦσαν σκωπτικαί.

Ἐνῶ ὁ Βέλγος Ρῶς, εἰς ἐκ τῶν σκοπευτῶν, εἶχε συγκεντρώσει τὴν προσοχὴν καὶ τὰ πλεῖστερα στοιχίματα, κάποιος ἄλλος Βέλγος ἐπήγγαινε καὶ ἤρχετο εἰς τὴν ἀριστερὰν κερκίδα τοῦ ἀμφιθέατρο, προβάλλων στοίχημα εἰς διαφόρους, ὅτι ὁ Ἕλληνας Μουρούζης δὲν θὰ φανῆ πουθενὰ εἰς τὸν στόχον.

Ἐνας ἄλλος μάλιστα εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ συμβουλεύσῃ φίλας τοῦ τινος κυρίας καὶ δεσποινίδας παρευρισκομένας εἰς τὸ ἀμφιθέατρον δέκα μέτρα μακρὰν τοῦ στόχου νὰ προφυλαχθῶσι, μὴ τυχὸν φονευθῶσιν ἀπὸ τὰς σφαῖρας τοῦ Ἕλληνος σκοπευτοῦ.

Αἱ εἰρωνεῖται τῶν ξένων δὲν ἔπαυον εἰς βάρος τοῦ Μουρούζη. Μόνον οἱ συμμαθηταὶ του, οἱ ὅποιοι σύσσωμοι εἶχον καταλάβει τὴν κεντρικὴν πρὸς τὸ βάθος κερκίδα, προσέδλεπον τὸν Μουρούζην καὶ περιέβλλον αὐτὸν μετ' ὀριγῆν ἀδελφικὴν καὶ συμπάθειαν.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν.

— Ἄς κερδίσῃ καὶ νὰ χάσῃ, ὅ,τι θέλετε, ἔλεγεν εἰς τῶν συμμαθητῶν τοῦ Βέλγου.

— Δὲν με μέλλει, ἂν ντροπισθῆ ἡ βελγικὴ σημαία, εἶπεν ἄλλος συμμαθητῆς του, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ποτε εἶχε μονομαχήσει ὁ Μουρούζης. Ἄς ὑψωθῆ ἡ ἐλληνικὴ σημαία.

— Ἐγὼ θὰ φωνάξω «Ζήτω ὁ Μουρούζης, ζήτω ἡ σχολὴ μας».

II

Τὸ ἐμβατήριον τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς ἔπαυσε καὶ ὁ ἀγὼν ἤρχισεν.

Ἐρριπτον κατὰ σειρὰν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐκ τῶν εἰς δύο στίχους εὐρισκομένων σκοπευτῶν. Εἰς ἐκάστην βολὴν ὁ δείκτης ἐδείκνυεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ στόχου τὰς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου.

— Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ δεινοῦ Βέλγου Ρῶς. Ἐρριπεν. Ἡ σφαῖρά του ἐνεπάγη εἰς τὸ ἔβδομον ἡμικύκλιον.

— Οὐρρά! ἠκούσθησαν ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του,

διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε τὴν μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν.

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα ἐγὼ; ἔλεγεν ὁ Βέλγος μηχανικὸς εἰς μίαν κυρίαν. Ὁ Ρῶς εἶναι ξακουστός εἰς ἕλην τὴν Εὐρώπην.

Ὅταν ὁ Ρῶς ἐπέτυχε τὸ ἔβδομον ἡμικύκλιον, τὸ πρῶτον δηλαδὴ πρὸς τὸν στόχον, οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Μουρούζη ἤρχισαν νὰ δυσανασχετοῦν. Ὁ Μουρούζης ὅμως ἔρριψε τὰ βλέμματα του παρηγορητικὰ πρὸς αὐτούς.

Ἐτελείωσαν οἱ ἄλλοι καὶ τελευταῖος πλέον ἐκλήθη ὁ Ἕλληνας Μουρούζης. Ὁ νεαρὸς δεκαεπταετής κομφότατος μαθητῆς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς μειδίων ἐστήριξε καλῶς τὴν ἀκτινίδα τοῦ ὄπλου ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ἀφοῦ ἀνύψωσεν ὀλίγον τὸ πηλίκιόν του.

Μπάμ! ἠκούσθη καὶ ὁ Μουρούζης ἐπανάθεσε παρὰ πόδας τὸ ὄπλον του.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Μουρούζη εὔρε τὸν στόχον. Οἱ μαθηταὶ τῆς Στρατιωτ. Σχολῆς ἐπέταξαν τὰ πηλικά των εἰς τὸν ἀέρα.

— Ζήτω ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Βελγίου! ἐφώναζαν.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς, ἀπήντησεν ὁ Μουρούζης, πετάξας καὶ αὐτὸς τὸ πηλίκιόν του.

ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς παιανίζουσας τὸν Ἕλληρικὸν ὕμνον ἀνηρτήθη ἐπὶ τοῦ κοντοῦ ἡ ἐλληνικὴ σημαία. Ὁ Βέλγος Ρῶς σκυθρωπὸς ἀπεχώρησε τοῦ ἀγῶνος τὰ φασαμαίν τῶν κυριῶν διηυθύνθησαν πρὸς τὸν νεαρὸν Μουρούζην. Ὅλος ὁ κόσμος ἠρώτα πλέον περὶ αὐτοῦ.

Οἱ συμμαθηταὶ του ἀφῆκαν τὰ εἰς τὰ ἀμφιθέατρα καθίσματα των καὶ ἐρρίφθησαν κυριολεκτικῶς εἰς τὸ προαύλιον τῆς σκοποβολῆς. Ὁ Μουρούζης ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια καὶ τοὺς ἀσπασμούς τῶν συμμαθητῶν του, ἐνῶ ὁ Διοικητῆς τῆς Σχολῆς ἐπαρουσίαζεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Μέσα εἰς τὸν θόρυβον ἐκείνον ἠκούσθη μία διάτορος φωνὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δεξιᾶς κερκίδος, πρὸς τὸ βάθος.

— Μπράβο, Μουρούζης. Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

Ὁ ἐνθουσιασθεὶς, ὁ πνιγὸς ἀπὸ θαυμασμὸν πρὸς τὸν Μουρούζην ἦτο ὁ ἀντίπαλός του Βέλγος πολυτεχνίτης, ὅστις εἶχε τραυματισθῆ κατὰ τὴν μονομαχίαν.

Ὁ διοικητῆς τῆς Σχολῆς, ἀφοῦ ἐπαρουσίασε τὸν Μουρούζην εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ἔδωκε πρῶτος τὸ σύνθημα.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ἡ ἐλληνικὴ σημαία ἐπὶ τοῦ κοντοῦ ἀνερριπίζετο ὑπερήφανος καὶ «οὐρρά» φρενιτώδη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξερριπνύοντο. Αἱ κυρταὶ μετὰ τὰ φασαμαίν, οἱ κύριοι μετὰ τὰ στοιχίματά των ἀνεστατώθησαν.

Ὁ Μουρούζης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου αὐτοῦ ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ἐνώπιον τῆς ἀγνωστικῆς ἐπιτροπείας. Ὁ πρόεδρος αὐτῆς τὸν προσεφώνησεν ὡς ἐξῆς:

— Νεαρὲ νικητά. Ἡ ἐπιτροπεία σὰς ἀπονέμει πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης σας τὸ βραβεῖον αὐτὸ τῆς Νίκης.

Ὁ Μουρούζης ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ ὀρειχάλκινον ἀγαλμάτιον τῆς Νίκης καὶ ἀφοῦ τὸ ἠσπάσθη ἀπήντησε:

— Τὴν Νίκην τὴν δωροῦμαι εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τοῦ Βελγίου.

Ἦτο τόσον δυνατὴ ἡ φωνὴ του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τόσον εὐκρινῶς ὡς κωδωνοκρουσία ἠκούσθησαν αἱ φράσεις του, ὥστε οἱ ὀπισθεν αὐτοῦ ἰστάμενοι συμμαθηταὶ του ἀποτελέσαντες συμπαγὴ μάζαν, τὸν ἀνύψωσαν φωνάζοντες:

— Ζήτω ἡ Σχολὴ μας! Ζήτω ὁ Μουρούζης!

ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΣΚΗΝΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ!

Σὰς τὸ παραδίω, ὅπως σχεδὸν τὸ ἄκουσα μετ' ὅσον σχετικὸν πρόλογόν μου.

Ἐπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν, ποῦ ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη μ' ἀπέκλεισε σπῆτι μου, ἔνεκα ἡ ὑψωσις τοῦ καφέ, προχθὲς ἐπιπροφορήθη ἀπροόπτως ὅτι οἱ καφετζήδες κατὰ τύχην... ἔμαθαν ὅτι ἡ λίρα κατέβηκε καὶ ὅτι ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς βιοπαλαισταὶ ἀφ' οὐ ἀγοράζον κάπως... εὐθηνότερα νὰ πουλήσουν «τὸ ὄμιον» καὶ ἡ γέροθην ὡς ἐκ τάφου καὶ ἔσσυρα τὰ βήματά μου κατὰ σύστημα Μιστριωτικὸν καὶ μετὰ πολλοὺς δισταγμούς καὶ ἀλλεπαλλήλους ἀναγνώσεις τοῦ «Ὁ καφὲς ἀπὸ σήμερον 90» μετ' ὑπεδέχθη ἄσπιλον καὶ ἀμόλυτον... ἡ τακτικὴ μου καρέκλα τοῦ τακτικοῦ μου καφενεῖου!

Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ φίλος τῆς διαπράξεως τῆς παρούσης σκηνῆς. Τὸν ἐγνώριζα καλὸν καὶ τίμιον οἰκογενειάρχην καὶ τόσην ἀρίστην ἐντύπωσιν εἶχα σχηματίσει περὶ αὐτοῦ, ὥστε ἤμουν διατεθειμένος εἰς πρώτην ζήτησίν του νὰ τοῦ χορηγήσω πιστοποιητικὸν «καλῆς διαγωγῆς!».

Μὰ ὁ κόσμος δὲν μένει πάντα ὁ ἴδιος, ὄλοι μας σιγὰ-σιγὰ ἀλλάζουμε καὶ ἄλλος τραβᾷ τὸν ἀνήφορον καὶ ἄλλος κατακυλάει τὸν κατήφορον. Τὸ θῆμα τοῦ παρόντος κατασκευάσματος καταλεχθῆτω εἰς τοὺς τελευταίους.

Ἀφ' οὐ τὸν ἐκέρασα μ' ἕνα βαρὺν καὶ γλυκὸν καὶ συζητήσαμε, κατὰ πατροπαράδοτον κλίσιν, περὶ ὅλης τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως καὶ τὰ ἐλύσαμε ὅλα χωρὶς νεῦρα καὶ κόπους, μὲ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ μὲ διηγηθῆ ἕνα περίεργον ἐπεισόδιον ποῦ τοῦ συνέβη τὴν τελευταία μετ' ἡμετέραν.

— Εἶμαι ὄλος αὐτιά, τοῦ εἶπα. Κι' ἐκεῖνος, ἄρχισε τὴν διήγησίν του.

«Ἐπειτα ἀπὸ πενταετῆ εἰρηνικόν, ὄνομα καὶ πράγμα (γιατὶ τὴν γυναῖκά μου τὴν λένε Εἰρήνη) βίον, ἡ τελευταία ἀθλία οἰκονομικὴ κατάστασις μ' ἔφερε κυριολεκτικῶς εἰς ἀπόγνωσιν. Τὰ πάντοτε κοιμώμενα νεῦρά μου ἐξύπνησαν καὶ καθημερινῶς ἐταράσσοντο σὲ σημείον ἀπίστευτον καὶ ἐξεσπούσαν ἀνηλεῶς στὸ προχειρότερον πρόσωπον ποῦ εὗρισκα ἐμπρός μου, καὶ αὐτὸ ἦτον ἡ γυναῖκά μου! Τὸ καταλάβαινα, τὸ ἐννοιωθα πολὺ καλὰ ὅτι ἦτον ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη ἡ συμπεριφορὰ μου πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς καρδιάς μου ἑτερόν μου ἡμισυ, ἀλλὰ ἔλα ποῦ ἡ γυναῖκά μου κατὰ κακὴν τῆς τύχην ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ κατ'»

ανάγκη θύμα, διότι αυτή κάθε πρωί μου διεξεραγώδει την αδλιότητά μου με την απαρίθμηση των διαφόρων αναγκών του σπιτιού μας, αι όποιαι βεβαίως ήσαν δυσθεράπευτοι!

Εγώ γυρίζοντας κατά το πλείστον το μεσημέρι με «άδειαν τὰ χέρια», διότι και το πορτοφόλι μου ουδέποτε ήσθάνθη κατά τὰ ἀλησιμόνητα τελευταία ἔτη βάρους εἰς τὸν στόμαχόν του, ἐν ᾧ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐμὲ ὁ παραπλεύρως τῆς τρώγλης μου κατοικοεδρεύων μακάβη; μου κυρ-Γιώργης μόλις ἔτερνε τὸ οὔισκι του διὰ νὰ κἀν κιλὴ ὄρεξι, ἀναβα ἀπ' τὸ κακό μου και ὄλη μου τὴ φωτιά τὴν ἐδέχετο τὸ δυστυχὲς ἔτερόν μου ἡμισυ ῥευστοποιημένην εἰς ἀκατονομάστους ὕβρεις!... Αὐτὴ ἡ κατάστασις, φίλε μου, ἐξηκολούθησε μέχρι προχθῆς, ὅτε με τὴν πῶσιν τῆς λίρας κατώρθωσα νὰ προμηθευθῶ 16 κόκκους ζάχαρι και 1 οὐγγιά λάδι τοῦ φαγητοῦ! και κιντορθῶναι τῶρα εὐτυχῶς νὰ τροσκουίζω εἰς τὸ εὐδαιμον ἡμισύ μου διάφορα δαίγματα τροφίμων, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν! "Επειτα ἀπ' αὐτὴν μου τὴν ἐπίρκειαν τὰ νεῦρά μου ἐξεμηδενίσθησαν...!".

«Βεβαίως, φίλε μου, ἡ ἱστορία τοῦ σοῦ ὑπεσχέθην νὰ σοῦ διηγηθῶ δὲν πιστεύω νὰ νομίζης ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνευ ἐνδιαφέροντος και κιννοτάτη ἀρήγησις τῶν παθῶν ἐνὸς μὴ μπακάλη!».

«Αὐτὰ ὅλα τοῦ σοῦ εἶπα δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἀσήμαντος μακροσκελὲς πρόλογος διὰ νὰ βγῆ ἕνα συμτέρασμα προτάκονιστον και ἀπίστευτον».

«Λοιπόν, πηγαίνοντας προχθῆς σπῆτι μου με σταματάει στὸ δρόμο ἕνας γείτονας μου, ποῦ ἔχει μεγάλο θάρρος μαζί μου, και μοῦ λέει πρὸς μεγάλη ἐκπληξιν μου: «Τί εἶναι αὐτί, βρε ἀδελφέ, και με συγχωρεῖς ποῦ στὸ λέω, τοῦ γίνονται κάθε βράδυ σπῆτι σου; Τί διάβολο, ἐσείς ποτε δὲν ἀκουστήκατε στή γειτονιά και τῶρα ἔχετε κάμποσο καιρὸ ποῦ χαλάτε τὸν κόμη; Τί βρνεῖς εἶναι αὐτὲς ποῦ σοῦ φωνάζει κάθε βράδυ ἡ γυναῖκά σου: "Ατιμε ε ε! Προστυχε ε ε! Τί εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα;» "Εγώ, μὰ τὴ μικρὴ ἀλήθεια, δὲν ἀκουσα ποτε νὰ με βροῖσῃ ἡ γυναῖκά μου, οὔτε πρωί, οὔτε μεσημέρι και πολὺ περισσότερο τὸ βράδυ ποῦ πάντα πηγαίνω σπῆτι μου μετὰ τις δύο τὰ μεσάνυχτα ἕνεκα ἡ δημοσιογραφία και ἡ ἐκπληξίς μου ἔφθανε στὸ κατακόρυφο ποῦ τὴν μιά στιγμή νόμιζα πῶς θὰ μοῦ ἔλθῃ κόλπος, ὑποπτευθεῖς μήπως τυχὸν τὴ βραδυνὴ μου θέσι ἔπερνε ἄλλος και μ' αὐτὸν ἡ γυναῖκά μου ἤρχετο εἰς διάστασιν... και τὴν ἄλλη στιγμή πῶς θὰ με πιάσῃ ὁ γείτονας μου ἀπ' τὸ λαϊμὸ νὰ με πνίξῃ, γιατί νόμιζα πῶς με τις ζέστες ὁ δυστυχὴς θὰ ἔπαθε!»

«Ἄλλὰ οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο ἔγινε και ὅταν μόλις ἔφθασα σπῆτι μου, ἔξαλλος ἐζήτησα τὸν λόγον ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου ἀπ' οὐ τῆς διηγήθηκα τὸ περιστατικόν, ἐκεῖνη ἐξέσπασε εἰς ἠγροτάτους εἰρωνικούς γέλωτας και ἀπαθέστατα με διεβεβαίωσε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων τοῦ γείτονος μου και ἔσφιξα τὴν πάλλουσαν καρδίαν μου διὰ ν' ἀκούσω ἀκόμη τὴν πρωτότυπον καταδίκην μου ὅτι: «ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν ἔβριζα καθημερινῶς ἀναίτιως και ἀσπλάχνως, αὐτὴ ἀπεφάσισε νὰ με ἐκδικηθῇ ὕβριζοντάς με ἐν ἀπουσίᾳ μου, διότι βεβαίως ἐν παρουσίᾳ μου δὲν ἤμποροῦσε, και διὰ ν' ἀκούῃ ὁ γείτων κόσμος ὅτι και αὐτὴ μοῦ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα γιὰ νὰ μὴ φαίνεται μειωμένη ἀπέναντί μου, ἐδιάλεξε δὲ τὰς νυκτερινὰς ὥρας διὰ νὰ τὴν ἀκούνη καλύτερα...!».

* * *
"Ο διαπράξας τὸ παρὸν φίλος μου ἔφυγε, ἀπ' οὐ μοῦ ἔδωσε ῥητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ συγγαῖ τὴν γυναῖκά του ἀπὸ μέρους μου και ἐγὼ ῥουφῶντας τὰ κατακάδια τοῦ πολυθελήτρου καφέ μου ἀναψα ἕνα τσιγάρο και ἔφριχτηκα σὲ ῥεμβασμούς.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ

"Ο Κώστας Θεοτόκης γεννήθηκε στήν Κέρκυρα στὰς 13 Μαΐου τοῦ 1872.

Ἐζησε μέσα σὲ εὐγενικὸ και ἀνώτερο περιβάλλον. "Ο πατέρας του κόμης Μάρκος Θεοτόκης, ποῦ ἀνῆκε στήν πιὸ πηλὴ και ἐπιφανῆ Κερκυραϊκὴ οἰκογένεια, ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος και συγγραφεὺς δυὸ βιβλίων.

"Η μητέρα του Ἀγγελικὴ Πολυλά, ἐξειδίγη τοῦ Ἰακώβου Πολυλά, τὸν ἐκράτησε κοντὰ τῆς, ὥσπου τελείωσε τὸ Γυμνάσιο.

Νεώτατος ἐστουδάσε μαθηματικὰ στὸ Παρίσι, ἀλλὰ τὸν τραβοῦσε πάντα ἡ φιλολογία και σαυτὴν ἀφωσιώθηκε.

Ἐμεινε σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἰδίως στή Βενετία, ὅπως ἐσυνηθίζονταν τότε, και παντρεύτηκε ἐκεῖ τὴν βραυὴν Ἐρνεστίνα φὸν Μόλοβιτς, ἀπὸ μεγάλη βιεννεζικὴ οἰκογένεια. Ἀπὸ τὸ γάμο του ἀπὸχτησε ἕνα μονάχα κορίτσι, ποῦ τὸ ἔχασε πέντε χρόνων στὰ 1900.

Ἐμελέτησε δυὸ χρόνια στὸ Μόναχο στήν Ἀγγλία δὲν ἔμεινε, παρὰ λίγες μονάχα μέρες στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ παρασταθῇ στή κηδεῖα τοῦ νεαροῦ και ἀγαπημένου ἀδελφοῦ του Νάνε Θεοτόκη.

"Υστερα γύρισε στήν Κέρκυρα και ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ διαλείμματα, ποῦ ταξείδευεν, ἔμεινε εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια, στὸ μεγάλο προγονικὸ του σπίτι, στὸν Καρουσάδες. Καὶ σαυτὴ τὴν περίοδο μελέτης, χρωστοῦσε τὴ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ μόρφωσι και τὴ σοφία, ποῦ τὸν ἐχαρκτηρίζαν. Εἶναι ζήτημα ἀν ἄλλος ποτε Κερκυραῖος — και οἱ Κερκυραῖοι πάντα στάνθηκαν μορφωμένοι — ἐγνώρισε ὅσα ὁ Θεοτόκης. "Ολα τὰ ἔξερε.

"Οποιοδήποτε ζήτημα και ἀν τοῦ ἀναφέρατε, ἐπιστημονικὸ ἢ φιλοσοφικὸ, ἢ θρησκευτικὸ ἢ κοινωνιολογικὸ ἢ καθαρὰ φιλολογικὸ, συζητοῦσε ἐπάνω σαυτό, σὰν νὰ ἦταν ἐκεῖνο κυρίως, ποῦ σὲ ὄλη του τὴ ζωὴ εἶχε μελετήσει.

Και τὸ πῶς μελετοῦσε δείχνουν και τὰ λόγια ποῦ μᾶς εἶπε τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του.

— Εἶναι δύσκολη ἡ τέχνη μας. Δέκα ὀλάκερα χρόνια χρειάζονται μονάχα γιὰ νὰ μάθουμε νὰ γράφουμε τὴ γλώσσά μας.

Αὐτὸ ἀς μὴ τὸ ξεχάσουν, ὅσοι νομίζουν, πῶς με τὰ λόγια τους και ἐπιπόλαια γράμματα μποροῦν νὰ γράψουν και νὰ γίνουν και λογοτέχναι.

Τὸ ἔργο του τυπωμένο ὀλάκερο ἢ δοσμένο ἤδη ἀπὸ τὸν ἴδιο στὸν ἐκδότη, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἀνέκδοτο μέρος

τοῦ «Περὶ Φύσεως» τοῦ Λουκρητίου, ποῦ μετέφρασεν ἔμμετρα, στέκεται στὰ χέρια τοῦ καθενὸς και ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ μελετήσῃ και νὰ φωνάξῃ μαζί μας, πῶς ὁ Θεοτόκης ἦταν με γ α λ ο ς.

Εἶναι δυστύχημα, γιὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ποῦ τὸν χάνουν τόσο ἑνωρὶς και ἀκριβῶς ἀπάνω στήν ἀκμὴ τῆς δημιουργικότητάς του.

Δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὸ ἔργο του, οὔτε γιὰ τὸ μεταφραστικὸ ποῦ μονάχα ἕνας ἀνίδεος μπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσῃ μετάφρασι κιόχρη δημιουργία, οὔτε γιὰ τὸ πρωτότυπο, ποῦ πλουτίζει τὴ νεοελληνικὴ μας λογοτεχνία.

Τὸ μέλλον θὰ σταθῇ εὐλαβητικὰ μπροστὰ στὸ ἔργο τοῦ Θεοτόκη.

Θὰ πῶ μονάχα λίγα λόγια γιὰ τὸν ἄνθρωπο και γιὰ τὸ θάνατό του, ὅμως δὲν μπορὸ νὰ μὴ θυμηθῶ αὐτὴ τὴ στιγμή ἐκείνους ποῦ κατηγορήσαν τὸ Θεοτόκη, ποῦ στὰ διηγήματά του προτίμησε νὰ περιγράψῃ τοὺς ἀσχημὲς τῆς ζωῆς και τοὺς λύπες παρὰ τοὺς ὁμορφίους και τοὺς χαρῆς.

Σαυτοὺς θάπαντήσω με τὰ λόγια τοῦ Ὄσκαρ Οὐάιλνι:

«Τὸ μόνο μου λάθος στάνθηκε, ποῦ προτίμησα τὰ δέντρα τοῦ ἡλιοφώτιστον μέρους τοῦ περιβολιοῦ και ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ ἄλλο γιὰ τὴ σκιά και γιὰ τὴ μελαγχολία του».

Γιὰ τὸ Θεοτόκη θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, πῶς τὸ

μόνο του λάθος ἦταν — ἀν ἦταν λάθος — ποῦ ἀγάπησε περισσότερο τὸ σκιερὸ μέρος τοῦ περιβολιοῦ τῆς ζωῆς ἀκριβῶς γιὰ τὸν ἴσκιό του και τὴ μελαγχολία του. Καὶ αὐτὸ ἦταν δικαίωμα του! Καὶ τεχνίτης δὲν εἶναι ὅποιος μᾶς παρουσιάζει ὥραϊα πράγματα, ἀλλὰ ἐκεῖνος, ποῦ ἔχει τὴ δύναμι νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὥραϊα τὰ πράγματα, εἴτε φωτεινὰ εἶναι αὐτὰ εἴτε και σκιερά.

Και αὐτὴ τὴ δύναμι ὁ Θεοτόκης τὴν εἶχε.

Ἄγνος σοσιαλιστής, θερμὸς ὁπαδὸς τοῦ Μάρξ, δὲν συμπαθοῦσε τὴ δυναστεία, ὅμως ἦταν μεγάλος πατριώτης και ἐπολέμησε ὁ ἴδιος στὰ 97 με τὸ ἐθελοντικὸ σῶμα, ποῦ με δικά τους ἔξοδα κατάρτισαν με τὸ Μαβίλη.

Και τῶρα τελευταία, ὅταν ἤρθαν οἱ ἔξνοι στήν Κέρκυρα και διωρίστηκε ἀντιπρόσωπος τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, ὅταν ὁ γάλλος ἀρχηγὸς Baumann τοῦ ζητοῦσε πράγματα, ποῦ ὁ Θεοτόκης δὲν ταῦρισκε δίκαια, οὔτε συμφέροντα:

«Κύριε, τοῦ ἀπήνησε, βρίσκομαι στὴ θέσι αὐτὴ γιὰ

νὰ ὑπηρετήσω τὴν Ἑλλάδα και ὄχι τὴ Γαλλία».

Και ἐπειδὴ ὁ γάλλος ἐπέμενε, ὁ Θεοτόκης παρητήθη ὕστερα ἀπὸ 21)2 μέρες ἀπ' ὅπου ἔλαβε τὴν ἀρχή.

"Στὴ ζωὴ του δὲν ἐζήτησε ποτε τὸ κέρδος και οὔτε ἔξερε νὰ παζαρεύῃ, ἀπόδειξι ἡ ληστεία, ποῦ τοῦκαμαν οἱ ἐκδότες στὰ ἔργα του και ἡ ἐλάχιστη χρηματικὴ ἀμοιβή, ποῦ δέχτηκε νὰ λάβῃ στὸ τελευταῖο μεταφραστικὸ ἔργο

του: «Τὰ προβλήματα τῆς Φιλοσοφίας» τοῦ Ρωσσέλ, ποῦ τὸσο κόπο τοῦ στοίχισε και ἴσως καί τὴν ὑγεία του. Δὲν ἔξερε νὰ κολακεύῃ κανένα οὔτε μεγάλο, οὔτε ἰσχυρὸ και δὲν ἐζητοῦσε τὴν εὖνοια κανενός.

"Όταν ἦταν ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτορας στήν Κέρκυρα και θέλησε νὰ γράψῃ δρᾶμα με ὑπόθεσι τὴν παράδοσι τῆς Κυρὰ-Κερκύρας, ἐζήτησε νὰ δῆ τὸ Θεοτόκη και τὸ σχετικὸ του διήγημα: «τὸ Βιὸς τῆς Κυρὰ-Κερκύρας».

Εὐγενικὰ κυρία τοῦ νησιοῦ, ποῦ συνδέονταν πολὺ με τὴν αὐτὴ, ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴ μεγάλη συγκατάβασι τῆς μεγαλειότητος του και τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ, ποῦ ἔκανε σ' ἕνα συμπατριώτη τῆς, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Θεοτόκη.

Βγαίνοντας βιαστικὰ ἀπὸ τὸ παλάτι ἀπάντησε στὸ δρόμο κάποιον ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐμπρός» και τὸ πρᾶγμα τηλεγραφήθηκε ἀμέσως και δημοσιεύτηκε στήν ἐφημερίδα με τὴν προσθήκη, πῶς ὁ Θεοτόκης

ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς.

"Όταν τὸ ἔμαθε ὁ Θεοτόκης, ἔγινε ἔξω φρενῶν και τηλεγράφησε ἀμέσως στὸ «Ἐμπρός» νὰ τὸ διαψεύσουν κατηγορηματικώτατα. Καὶ σὲ ὅσους τὸν ρώτησαν ἀποκρίθηκε: «Δὲν ἐδέχτηκα. Ἡ τέχνη μου δὲ γίνεται παλακίς κανενός ἐστεμμένου».

Κάποτε στὸν Καρουσάδες, πῆγε κάποιος πρίγκηπας και φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι τοῦ Θεοτόκη.

Θαυμάζοντας τὴν ὠραιότητα ὀλόγουρα θεά, διέκρινε στὸν ἀντικρινὸ λοφίσκο κάποιον ἐρημοκλήσι.

— Τί ἐκκλησία εἶν' αὐτή;

— Δὲν ξέρω! ἀπάντησε ὁ Θεοτόκης.

"Ο πρίγκηπας ἀπόρρεσε και με τὸ ἀπότομο κάπως ὕφος, ποῦ παίρνουν κάποτε οἱ μεγάλοι μπροστὰ στὸν κοινὸν ἐρώτησε.

— Δὲν νομίζετε, πῶς εἶναι ἀναίσθητοι, ἐκεῖνοι, ποῦ μέσα σὲ τόσο ποιητικὸ περιβάλλον δὲν ἔχουν θρησκεία;

— Καὶ σεῖς δὲν νομίζετε, πῶς εἶναι ἀνόητοι ἐκεῖνοι,

"Ο Κώστας Θεοτόκης εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν και ἡ σύζυγός του βραυὴν Ἐρνεστίνα φὸν Μόλοβιτς. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ὀλίγον μετὰ τοὺς γάμους τῶν ἐν Βενετίᾳ.

πού νομίζουν, πώς ή ήθικη και ή φιλοσοφία δέν είναι θρησκεία;

Από τὰ λίγα αὐτὰ μονάχα μιὰ ἀχνή εἰκόνα μπορεῖ κανεῖς νά λάβῃ τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου, πού ἔχασεν ή Κέρκυρα. Καί τόν ἔχασε δίχως νά τὸ καταλάβῃ καί δίχως νά τόν κλάψῃ, ἐκείνον, πού μέ τὸ ἔργο του τήν ἐτίμησε καί τήν ἐδόξασε περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον.

Καί δέν εὐρέθηκε οὔτε ἓνα κλωνάρι δάρνης νά συνοδεύσῃ τὸ νεκρὸ του, σταλμένο ἀπὸ μέρους τοῦ δήμου;

Καί σὰν νά μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ Κώστας Θεοτόκης ἦτανε πεθαμένος καί τὸ ἴδιο ἀπόγιομα τοῦ θανάτου του, ὅσῃν πλατεῖα ἐμπρός ἀπὸ τὸ σπίτι του ἔπαιζε ή μουσική καί ὁ κόσμος διασκέδαζε. Καί δέν εὐρέθηκε ἓνας νάνεβῆ ὅσῃν ἐξέδρου νάρπαξ τὸ χέρι τοῦ μαέστρου καί νά φωνάζῃ:

— «Ὁ Κώστας Θεοτόκης ἀπέθανε! Λαε, πένθησε Σύ, ἀφοῦ οἱ ἐπίσημοι δέν ξέφουνε νά πενθοῦν».

Καί ὁ κόσμος θά μάθαινε, πῶς ἔχασε τὸν ἐνδοξότερο συμπολίτη του καί τήν ἄλλη μέρα, ὅσο πρῶτ' κι' ἂν ἦτανε ή κηδεῖα, θά τὸν συνώδευε μέ πόνο ὅσῃν ὑστερη κατοικία του. Καί μιὰ τέτοια τιμητική καί ἐγκάρδια συνοδεία, δὲ θά τὴν ἀρνιότανε οὔτε ὁ Θεοτόκης, πού τήν κηδεῖα του — ἐδήλωσε — τήν ἤθελε δίχως τιμὲς καί δίχως προσκλήσεις.

Κι' ἐτοῖ βρεθήκαμε ὅτὸ θλιβερότατο θέαμα, νά δοῦμε τὸ πρῶτ' τῆς δευτέρας Ἰουλίου, ἡμέρα Δευτέρα, νά κηδεύεται ή Δόξα τοῦ τόπου συνωδευμένη μονάχα ἀπὸ δεκαπέντε πρόσωπα.

Καί ὅταν συλλογιστῇ κανεῖς, πῶς ὅταν πέθανε ὁ Διονύσιος Σολωμός, πού δέν ἦταν καί Κερκυραῖος, ή πόλις ὤρισε δημόσιο τριήμερο πένθος, πῶς τὸν ἐκήδεψε μέ δικὰ τῆς ἔξοδα καί πῶς ὅλη ή Κέρκυρα ἀκολούθησε τήν κηδεῖα του, δέν μπορεῖ παρὰ νά μελαγχολήσῃ, πού οἱ σημερινοὶ συμπατριῶται του δέν εἶναι σὰν τοὺς παλῆους καί ἀθελά του θά σκεφθῇ:

— Μᾶς ἄξιζε τάχα ὁ Θεοτόκης;

Καί μέ τήν ἴδια πικράδα τοῦ Ἄλκη ὅστους «Σκλάβοις ὅσῃν Δεσμὰ τους» θά ψιθυρίσῃ τὰ λόγια τοῦ Θεοτόκη: «... μαυτὸν τὸν κόσμο... αὐτὸν τὸν τόπο!...»

Κέρκυρα 6 Ἰουλίου 1923

ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΠΑΠΑ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΦΩΤΙΕΣ

Οἰκογενειακὸ δρᾶμα σὲ 3 πράξεις Ἄντ. Χατζηποστόλου, 1923.

Τὸ ἔργο αὐτὸ πήρε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸν Καλοκαιρινὸ Ποιητικὸ Διαγωνισμὸ τοῦ 1921. Ἡ ὑπόθεσίς του: Μιὰ οἰκογένεια, πού πρόσφατα ὀρφάνεψε ἀπὸ πατέρα, λογαριάζει γιὰ μόνον προστάτη τῆς τὸν πρωτότοκο γυιό, τὸ δικηγόρο Πλάτωνα. Αὐτὸς ὅμως ἀντὶ νά σκέφτεται γιὰ κείνους πούχε ὑποχρέωση, σκέφτεται μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του κ' εἶναι βουτηγμένος στὰ χρέη. Ξάφνου ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ ἔρχεται γιὰ τήν κληρονομιά ὁ μικρότερος ἀδερφός του Σίμος καί μαθαίνει τήν κατάστασιν τοῦ σπιτιοῦ ὁ μακρὸς εἶχεν ἀφίσει χρέος 80 χιλ. δρχ.

ὁ ἓνα Χαμοκλάδῃ, μὰ εἶχεν ἀφίσει καί παραγγελιά, τήν ὥρα τοῦ θανάτου του, νά πληρωθῶν ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του ὁ Πλάτων μέ φιλοδοξίες σπαταλᾷ ἀσυλλόγιστα καί κοντὰ στᾶλλα ἔχει ἐκμαυλίσει καί τὴ Μαριγούλα, τήν ἀδερφή τοῦ κηπουροῦ τους, μέ ὑπόσχεσιν νά τήν πάρῃ ή ζωὴ του εἶναι ζωὴ παραλυμένου ἀνθρώπου.

Ὁ Σίμος θέλει νά διορθώσῃ ὅλη αὐτὴ τήν κατάστασιν, θέλει νά πουλήσῃ ἓνα σπίτι τους γιὰ νάποσώσῃ τὸ ποσὸ τοῦ Χαμοκλάδῃ, θέλει ν' ἀποκαταστήσῃ τήν τιμὴ τῆς Μαριγούλας καί μαζί τήν οἰκογενειακὴν του ὑπόληψιν. Ἔτσι ἀρχίζει μιὰ πάλη μεταξὺ τῶν δύο ἀδερφῶν.

«Εἴμαστε, λέγει ὁ Σίμος, δυὸ φωτιὲς πού παλεύομε. Ἡ φωτιὰ ή δική σου ζητάει νά καταστρέψῃ, ν' ἀφανίσῃ, ἐνῆ ή φωτιὰ ή δική μου ζητάει νά ἐνδυναμώσῃ, νά θερμάνῃ, νά ζωογονήσῃ. Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι, ὅτι σὺ δέν ἔχεις θέσιν ἐδῶ μέσα, καί γιὰ τοῦτο ἐγὼ δέν θά σοῦ πῶ νά φύγῃς, ἀλλὰ θά σε παρακαλέσω νά μέ ἀφίσης νά τελειώσω ἐγὼ τὰς ὑποθέσεις μας ὅπως πρέπει.» Ἄν δέν ἀκούσῃς τήν παράκλησίν μου, θά ὑποστῆς τήν ἐπιβολήν μου». Ὁλη ή οἰκογένεια πάει μέ τὸ μέρος τοῦ Σίμου κι' ὁ Πλάτων ἀπομονωμένος, ἀποφασίζει τέλος νά φύγῃ μὰ φεύγοντας σκοτώνεται ἀπὸ τὴ Μαριγούλα μέ περίστροφο.

Τὸ δρᾶμα αὐτό, περίποιημένο, ὥστε ὅλη του ή δράσιν νά ξετυλίγεται — ὅπως στήν κλασσικὴ ἀρχαιότητα — στήν ἴδια πάντα σκηνὴν καί σὲ μιὰ μέρα μέσα (πέντε ὥρες μόνον), μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς ἀνεπιφύλαχτα, πῶς εἶναι ἄρτιο στή σκηνικὴν του οἰκονομία. Οἱ χαρακτήρες εἶναι μετρημένοι. Λίγο ἄτονος μόνον ὁ χαρακτήρας τῆς Φλώρας μὰ ἴσως γιὰτὶ δέν ἔχει πολλὴν δράσιν. Θὰ περίμενε ὅμως κανεῖς διαφορικὸν τὸ χαρακτήρα τοῦ ξενιτεμένου ἀδερφοῦ. Εἶναι φυσικώτερο καί πιὸ συνηθισμένο νά διαφθεῖρεται τὸ παιδί πού ξενιτεύεται, παρὰ τὸ παιδί πού μένει σιμὰ στήν οἰκογένειά του. Μ' ἄλλα λόγια θά περίμενε κανεῖς μιὰν ἀντιμετάθεσιν τῶν χαρακτήρων τῶν δύο ἀδερφῶν, κι' ἀπ' τᾶλλο μέρος, ὅχι ὡς ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τίμιον τὸν Σίμο, ὥστε νά θυσιάζει τήν οἰκογένειά του γιὰ τήν ἐπανόρθωσιν μιᾶς ἀδικίας, πού εἶχε κάνει ὁ πατέρας του.

Μὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ λεπτομέρεια. Πιὸ σπουδαῖο μειονέκτημα θεωροῦμεν ἐμεῖς τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τὸ δρᾶμα — ἂν ἐξαιρέσομε τὸ τέλος τῆς Β' καί μέρος ἀπὸ τὸ τέλος τῆς Γ' πράξεως — λείπουν ή ποιητικὴ ἐκείνη πνοή καί ή ἔξαρσιν, πού συγχινοῦν καί συναρπάξουν. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ἔργο παρουσιάζεται πολὺ καλὸ, μέ γλώσσα ὀπωσδήποτε ὀμαλὴ καί μέ ἀδιάστο διάλογο, πού γενικὰ δείχνει, πῶς ὁ συγγραφέας του ἔχει εὐσυνείδητα μελετήσῃ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ποιητικῆς τέχνης καί πῶς μπορεῖ νά μᾶς δώσῃ μέ τὸν καιρὸ ἔργα ἀκόμη ἄρτιώτερα.

ΣΤ. ΣΠ.

Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Ἐμβάσατε Παρακαλούμεν Θερμῶς
ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. — Κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον, ἐκτὸς παλαιῶν τινῶν ἔργων (π.χ. Βραζιλιανή, Σὰν τὰ φύλλα κλπ.) ἐδιδάχθησαν τὰ ἔργα: «Θὰ τήν καταφέρει τὴ Δόξα», τοῦ ὁποίου ή ὑπόθεσις συμπύπτουσα μέ τὴν τοῦ «Παραδείσου τοῦ Μωάμεθ» μαρτυρεῖ τήν ἀριστοτεχνικὴν λεπτότητα τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως του. «Τὸ ἔτερον ἡμισυ», ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἄγνου Γλεντζέ» καί «Τὰ πυροτεχνήματα» τοῦ Ἰταλοῦ Λ. Κιφρέλλι, ἔργον μέ θαυμασίαν πλοκήν, σιμειώσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Ἰταλίᾳ.

ΚΥΒΕΛΗΣ. — Νέον ἔργον ἐδιδάχθη ή «Θεατρίνα» τῶν κ. κ. Ἄρμων (Πετροκοκκίνου) καί Μπουσκέ, ἧτις ὅμως δέν εἶχε τήν ἐν Παρισίοις θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς, καθόσον ὅλαι αἱ ἀρεταὶ τῆς χάνονται ἐν τῇ μεταφράσει. Ἡ κ. Κυβέλη καλὴ εἰς τὸν ρόλον τῆς θεατρίνας, καίπερ πολὺ στερεότυπος καί εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς καί εἰς τὰς κινήσεις τῆς. Ἐπίσης ἀνεδιβάσθη τὸ νέον ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις δημοσιογράφου κ. Ἄλ. Μαυροῦδῃ «Ἔτσι εἶναι ή Σιμόνη», ἀποσταλὲν ἐν χειρογράφῳ, ἀρκετὰ ἐξυπνον.

Προσεχῶς θά διδαχθῇ ἐν μονόπρακτον «Γιατὶ μεθῶ», τοῦ μουσικοῦ κ. Κλ. Τριανταφύλλου, μ' ἓνα παθητικὸν τραγουδάκι τοῦ ἴδιου.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. — Μετὰ τὰ «Παναθήναια» ἀνεδιβάσθη ή ἐπιθεώρησις «Ἡ Ἀθήνα πού γλεντᾷ» τῶν κ. κ. Καραβία καί Γιαννουκάκη, μέ μουσικὴν διασκευὴν τοῦ κ. Ν. Συνοδίνου. Ἡ σάτυρα δυνατὴ καί λεπτὸν τὸ χιούμορ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου πλέκεται περὶ τήν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένοους, προσκληθέντος διὰ τῆς μάγου ἐπιβολῆς τοῦ Τραχανᾶ Μπέη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ μάγος οὗτος ἐν τῇ μεταξὺ εἶχε ταφῇ εἰς τὸ Ζάππειον, ὁ Διογένης ἀπελπισθεὶς ὅτι θά ἐπέστρεφέν εἰς τήν μακαριότητα, ἀναγκάζεται νά συγχρονισθῇ πρὸς τὸ περιβάλλον τῶν Ἀθηνῶν καί γίνεται χρηματιστῆς καί ἀνοίγει μάλιστα καί γκαρσονιέρα. Ἡ μουσική του εἶναι γλυκυτάτη.

Τὸ πρόγραμμα ποικίλλεται καί ἀπὸ τοὺς χοροὺς καί τὰς μιμήσεις τοῦ θιάσου Ντουμαίν, τοῦ ὁποίου τὰ δύο σκυλλάκια ἀπομιμοῦνται σὺν ἄλλοις καί τινας... ἡθοποιούς μας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. — Ἐξακολουθεῖ κατέχουσα τὸ πρόγραμμα ή ὀπερέττα «Κόρη τῆς καταιγίδος», ἣν παρακολουθεῖ ἀρκετὸν ἀκροατήριον.

ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ. — Ἐνεδιβάσθη ἐπὶ τέλους ή νέα ὀπερέττα τοῦ Βιεννέζου συνθέτου Στόλτς: «Ὁ χορὸς τῆς Τύχης» μέ λιμπρέττο πλήρες κωμικῶν σκηνῶν καί μουσικὴν πεταχτὴν, ἐλαφρὰν, καί συναρπαστικὴν. Οἱ χοροὶ Καντιώτη, Ἰατροῦ, Λαουτάρη ὑπερπάρεσον. Ὁ κ. Οἰκονόμου, μέ τήν ὀραϊάν φωνήν του καί τήν ἡθοποιίαν του, δεικνύει ἀλματικὰς προόδους. Ἡ ὀπερέττα αὕτη εἶναι ἴσως ή καλύτερα τῆς ἐφετινῆς περιόδου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ. — Ἐνεδιβάσθη καί εἰς τὸ θέατρον τοῦτο τὸ ἔτερον ὀπερετικὸν ἔργον τοῦ Στόλτς «Ὁ Φαβορίτης», τῇ συμπράξει τῶν γερμανίδων Ἰζας Μάρζεν καί Μίτσι Βίλλ. Ἡ μουσική του, λεπτὴ καί γλυκεῖα, ἀρέσει πολὺ. Ἰδίως ή μουσικὴ τῶν φῶξ-τρὸτ φαίνεται, ὅτι ταχέως θ' ἀκολουθήσῃ τήν ὁδὸν τῶν χορευτικῶν κέντρων. Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος, ὀφειλόμενος εἰς τὸν χρωστήρα τοῦ κ. Ἰ. Ἀμπελά, εἶναι πραγματικῶς μεγαλοπρεπής.

Ἐτοιμάζεται ή «Μασκοτίτσα», γερμανικὴ ὀπερέττα, μ' ἐξυπνον λιμπρέττο καί ἐξαιρετικὴν μουσικὴν. Ὁ κ. Δράμαλης καταβάλλει ὑπερτάτας προσπάθειας διὰ τήν ἄρτιαν σκηνικὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου.

ΑΔΑΜΠΡΑ. — Ἐξηκολούθησαν αἱ παραστάσεις τῶν «Διχτυῶν τῆς ἀγάπης», ἐναλλασσομένων καί πρὸς τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Χατζηποστόλου. Προετοιμάζεται νέον ἔργον, «Ἀδάμ καί Εὐα».

ΛΟΥΕ. — Συγκεντρῶνται, ὡς πάντοτε, πλείστον Ἀθηναϊκὸν κόσμον, πού ζητεῖ τήν διασκέδασιν καί τήν ὄρωϊαν.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. — Εἶναι τὸ γενικὸν ἐντευκτήριον τῆς σμυρναϊκῆς ὀμορφιάς. Ἐκλεκτὰ νούμερα καί θαυμάσια ταινία.

Ο ΑΥΛΙΟΣ

ΤΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΛΗΔΩΝΑΣ

Ἄνοιξετε τὸν κλῆδωνα καί στρώσατε βελούδια
καλαμαράδες νά περοῦν καί νά τοὺς λέω τραγούδια.

Γιὰ τὸν κ. Κ. Παλαμᾶ

Λέγε πὸς τώρα μιὰ Ζωὴν ἠσάλευτῆ περῶς,
Μὰ σὺ μέ Γ' ὄφτικ' ὀσφυρὶ δυὸ γλῶσσοις κοπανῶς.

Γιὰ τὸν κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου

Καινοῦργια Ἀθῆνα καί Παλιὰ σὲ βάλανε στή μέση
Μιὰ λατάρη τὸ ντεκολτέ, μιὰ ροσταλγείς τό... φέσι.

Γιὰ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο

Γρηγόρησ... κι' ὄνειρεύεσαι. Εἶν' ἄσιτιο!
Κι' ὁ μόνος Πειρασμός σου τᾶριοτιέο.

Γιὰ τὸν κ. Π. Νιρβάνα

Τῇ σκύλλᾳ σου νά σώσεις δέν εἶχες τὰ προσόντα,
Ξετάξεις μέ τήν πέννα καί γράφεις μέ τῆ... σόντα.

Γιὰ τὸν κ. Μ. Φιλήγγια

Σκορπίζεις μ' ἔρωτα παιδιοῦ τὰ γλωσσικὰ τὰ τόσσου,
μυαλὰ ἀγραμμάτων νά φωτᾷς, καί μάλισσας τῆ γλῶσσάσου.

Γιά τόν κ. Δ. Βουτυρά

Σιδέρη, νά μοῦ χάριζες τὸ ὑπόγειο σου γιὰ τόφο, πὸν καὶ νεκρὸς τὸ σῶμα σου τὰ πίνω καὶ νά γράφω.

Γιά τόν κ. Πειμεξά-Δαύρα

Ἄλλ' καὶ πῶς ἡ ἀτέλειωτη τῆς Νομαρχίας χάβρα τῆς Τέχνης τὴν ἐ γ κ ὀ λ π ι α δὲ οὐδ' οὐδ' ἀποδοῖε λαύρα;

Γιά τόν κ. Ἀθ. Κυριαζή

Κάθε χρόνο καὶ παιδί, κάθε χρόνο καὶ βιβλίο. Μεγαλεῖο!!

Γιά τόν κ. Στ. Σπεράντζα

Μιά σὲ τραβᾷ ὁ Ἀσκληπιὸς κ' ἄλλοι ἢ Μοῦσα ἢ βλάχα. Οἱ ὠρεσσου δὲ τ' ἀνφ' ἐ γ ο υ ν ε, πὸν πᾶν χαμένες τάχα;

Γιά τόν κ. Α. Πορφύρα

Ἄν καὶ τῶν Ἦοκίων ἠμνηθῆς, μὰ εἴν' ἡ προτίμησή σου σὸ τὸ πεζοδρομίου... μὲ τὸ φῶς νά πίνεις τὸ κρασί σου.

Γιά τόν κ. Μ. Μαλακάση

Ὁ πόθος κ' ἡ λαχτάρα σου εἶναι μία — ὄξω ἀπὸ μᾶς — νά γίνει Ἀκαδημία!

Γιά τόν κ. «Παντογνώστη»

Γνώση καὶ σοφία σ' ὄλους, μὰ τὸ ναί, ξεθεύεις τόση, πού... ἡ Π α π ᾶ νά σὲ διαβάσει, γιὰ νά βάλεις λίγη γνώση. V E S P E R E.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Πρὸ ἡμερῶν ἀγγελέθη, ὅτι ὁ τολμηρὸς Νορβηγὸς ἐξερευνητὴς Ρ. Ἀμουνοδεν ἐπρόκειτο νά ἐπισκεφθῆ τὸν Β. Πόλον δι' ἀεροπλάνου. Ἄλλ' ἡ δοκιμαστικὴ πτήσις, ἣν ἐπεχείρησε, δὲν ὑπέρξεν ἱκανοποιητικῆ, διὸ καὶ ἐγκατέλειπεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ταύτην.

Ὁ Πορτογάλλος ἀεροπόρος Σακαντούρα, Ταγματάρχης, ὁ διελθὼν ἐσχάτως τὸν Ἀτλαντικόν, πρόκειται νά ἐπιχειρήσῃ δι' ἀεροπλάνου τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἀπὸ Λισσαβώνας εἰς Ἰαπωνίαν, Νέαν Γῆν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς Λισσαβώνα. Ἡ ἀπόστασις εἶναι 31.500 χιλιόμετρα καὶ θά χρειασθῶν 280 ὥραι μὲ ταχύτητα 110 χιλιομ. καθ' ὥραν.

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἱερουσαλὴμ, ἡ Βρεταν. Ἀρχαιολ. Ἐταιρεία εἰς ἀνασκαφὰς ἐν Ταντουρά, ἀπεκάλυψε τὰ τεῖχη φοινικίου ἄστεος μετὰ λιμένος καὶ ἐνδείξεον πόλεως ἀρχαιοτάτης. Ἀνεῦθεν ὡσαύτως ἔχνη τῆς τελευταίας περιόδου τῆς ἐποχῆς τοῦ ὀρειάλκου, μ' ἐπαναμνήσεις ὁμοίας γενικῶς πρὸς τὰ ἔργα τῶν Φιλιππίνων.

Οἱ γεωλόγοι ἀδυνατοῦν νά ἐξηγήσουν εἰς τί ὀφείλονται αἱ μεγάλαι ὑποχθόνιοι γεωλογικαὶ ἀναστατώσεις, αἵτινες ἐσημειώ-

θησαν ἐφέτος δι' ἡφαιστειωδῶν ἐκρήξεων καὶ τρομερῶν σεισμῶν.

Ἐφθάσεν εἰς Σάν Ρέμο ὁ πολὺς Μαρκόνι, ὁ ὁποῖος θά συναντήσῃ ἐπιφανῆ ἰταλικὴν προσωπικότητα καὶ θά συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῆς περὶ τῆς προσφάτου ἐφευρέσεώς του.

ΤΕΧΝΗ

Ὁ ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου Πάλας τοῦ Μπράιτον Οὐίλλιαμ Ρόκεμπυ, ὑποδύμενος τὸν ὅλον ἀχθοφόρου χειροκροτεῖτο παταγωδῶς, ὅτε, μόλις πεσοῦσης τῆς αὐλαίας, ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὸ καμαρίνι του.

Ἡ μουσικὴ ἐν Γερμανίᾳ διέρχεται ἀπὸ τινος σοβαρωτάτης κρίσεως. Τὰ γεγονότα τῆς τελευταίας δεκαετίας, ἀπὸ οὐδὲ μίαν ἀφῆκαν ἀνεπηρέαστον ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς, δὲν ἦτο δυνατόν νά μὴ ἀφίσουν τὰ ἔχνη τῶν καὶ εἰς τὴν μουσικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Πολλοὶ μουσικοὶ περιοδεύουν εἰς ἄλλας χώρας ἐχούσας ὑγιεῖς νόμισμα.

Εἰς τὸ καλύτερον σημεῖον τῆς ἀκτῆς τῆς Λάρνακος τῆς Κύπρου πρόκειται νά στηθῇ μαρμαρινὴ προτομὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Κίμωνος, ἔργον τοῦ γλύπτου Γ. Ἀλεξανδροπούλου.

Εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς τῶν Παρισίων ἐκτίθεται κατ' αὐτὰς μίαν περίφημον συλλογὴν καλλιτεχνημάτων προοριζομένων ν' ἀντιπροσωπεύσουν τὴν γαλλικὴν τέχνην εἰς ὅμοιον Μέγαρον ἐν Ἀγ. Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς. Μεταξὺ τούτων καταλέγεται καὶ ὁ «Σκεπτόμενος», τὸ περίφημον ἔργον τοῦ μεγάλου γλύπτου Ρονταίν.

Εἰς τὸ Παρίσι πρὸ ἡμερῶν ἐπωλήθη ἀντὶ 44.500 φρ. ἔργον ἀποδιδόμενον εἰς τὸν μέγαν ζωγράφον Φρ. Μπουσὲ καὶ παριστῶν τὴν δεσποινίδα Μόρφυ ἐπιλωμένην εἰς ἕνα σωρὸν μαξιλαρίων ἀκάτως τοποθετημένων ἐπὶ διβανίου.

Ὅλα τὰ θεάτρα καὶ οἱ κινηματογράφοι τοῦ Δουβλίνου, ἐκτὸς 7, ἐκλείσθησαν τῇ 18 Ἰουνίου, κατόπιν τῆς ἀρνήσεως ἡθοποιῶν καὶ ὑπὸ ἀλλήλων ν' ἀποδεχθῶν ἐλάττωσιν μεθοδίας.

Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ἐν Ὀλυμπίᾳ, κινδυνεύον νά καταστραφῇ, πρόκειται νά καταβιβασθῇ ἐκ τοῦ ἐπισηλοῦς χώρου εἰς ὃν εὐρίσκεται καὶ τοποθετηθῇ εἰς ἄλλον ἐκεῖ χώρον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὁ Ρώσος συγγραφεὺς τῆς μονογραφίας «Ὁ Ρ. Ρολλάν καὶ ὁ Τολστόη» Μ. Ἀγκνάνωφ ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἐν Βερολίνῳ τὴν μελέτην «Τὸ Αἶνιγμα τοῦ Τολστόη», ἐν ἣ μὲ δυνατὴν σκέψιν καὶ νοῦν ἐξετάζει τὰς ἀντιθέσεις, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ μεγάλου ἐρημίτου τῆς Γαλιτίας Ἡολιάνου.

Ἐν Παρισίοις ποιητῆς Ζουανιὲλ ἐκδίδει μετ' ὀλίγων τὴν «Αἰσθητικὴν καὶ Φρόνησιν», ἔργον ἐν ᾧ ὁμολογεῖ τὴν ἀδυναμίαν τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἐπιστήμης. Ὁ ποιητὴς μὲ τὴν πεποθήσιν ἐπὶ τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, ἀπεφάσισε νά μὴ ξαναγράψῃ πλέον, βυθισθεὶς εἰς ἕνα ὠραῖον λυρικὸν μηδενισμόν.

Λέγεται, ὅτι ἐν Λονδίνῳ μετὰ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θά προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ καρκίνου, καταλέγεται καὶ ἕνας ἐκ τῶν μεγαλυτέρων συγχρόνων ποιητῶν τῆς Ἀγγλίας, προσενεχθεὶς νά θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τὴν... πένναν του, τὸ μόνον ὄπρον κατέχει, ὡς λέγει, εἰς τὸν κόσμον.

Ζωηρότατον ἐνδιαφέρον παρατηρεῖται ἀπὸ τινος ἐν Γερμανίᾳ πρὸς τὴν ἀσιατικὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην, ἰδίως δὲ πρὸς τὸν πολιτισμόν, κατόπιν τῆς ἀπογοητεύσεως ἐκ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τοιοῦτου. Ὁ σοφὸς Λάο-Τσέ ἀποτελεῖ σήμερον τὸ καλύτερον ἀνάγνωσμα τῆς μορφωμένης τάξεως. Ἀφθονοῦν αἱ ἐκδόσεις κινεζικῶν καὶ ἰνδικῶν διηγημάτων, παραμυθιῶν κλπ.

Ὁ «Ρυθμὸς τῆς Ἐξάρσεως» εἶναι τὸ τελευταῖον βιβλίον ποιημάτων τοῦ μεγάλου πορτογάλλου ποιητοῦ Γιοσὸ ντὲ Μπαρρός, τοῦ δημιουργοῦ τῆς «Ἀνθισμένης Γῆς».

Ἄλλος πορτογάλλος συγγραφεὺς, ὁ Μανουὲλ ντὲ Σούζα Πίντο, ἐξέδωκε τὸ «Ποῦ πᾶς, Μαρία;» περιέχων ἐξαιτίας εἰκόνας καὶ περιγραφὰς πλήρεις χροῶματος καὶ λαϊκῆς χάριτος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀγγέλεται ἐκ Ν. Ὑόρκης, ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ ὑπερωκεανείου «Ὀμηρικοῦ» ἐγκατέλιπε τὸ πλοῖον, διότι καθ' ὄλον τὸν πλοῦν τοῦ ὠκεανοῦ εἶχε στερηθῆ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὁ ἐργατισμὸς ἐν Ρωσίᾳ ἀγεται εἰς καταστροφὴν μετ' οὐ πολὺ δὲ ὅλοι οἱ Ρῶσοι ἐργάται, ὧν ἄεργοι σήμερον 320 χιλ., θά εὐρεθῶν ἄνευ ἐργασίας.

Εἰς Χάρκοβ τῆς Ρωσίας πρόκειται νά δικασθῶν 92 χωρικοὶ κατηγορούμενοι δι' ἀνταρσίαν, εἰς δὲ τὸν Βλαδικαύκασον ἕτερα 330 πρόσωπα, διότι ἠρνήθησαν νά συνδράμωσι τὰ ἐρυθρὰ στρατεύματα πρὸς καταστολὴν τοπικῆς τινὸς ἐπαναστάσεως.

Εἰς τὸ Λονδίνον τῇ 16 Ἰουνίου ἐτελέσθησαν ἀγῶνες μαραθωνίου δρόμου, καθ' οὓς ἐνίκησεν ὁ Δανὸς δρομεὺς Γένσεν, διανύσας τὰ 42 χιλιόμετρα εἰς 2 ὥρας 4' καὶ 47". Δεύτερος ἦλθεν ὁ Ἄγγλος πρωταθλητὴς Μίλλς.

Κατὰ τὸ Συνέδριον πρὸς προστασίαν τῆς βλαστήσεως, τὸ ὁποῖον συνήλθεν εἰς τὸ Μουσείον τῶν Παρισίων, ὁ κ. Πήρσον. Ἀμερικανὸς ἀντιπρόσωπος, ἐπαρουσίασε πολὺ περιέργουσι κινηματογραφικὰς προβολὰς, ἀναπαριστώσας τὰ ἐθνικὰ πάγκα τῆς Ἀμερικῆς, πλείονα τῶν 100, μὲ ἀφθονίαν ἐνδαιτωμένων ζώων ἀπολαυόντων πλήρους ἀσφαλείας. Εἰς τὰ πάγκα αὐτὰ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νά κόψῃ οὔτε φύλλον!

ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἐγένετο δεκτὴ πρότασις τοῦ Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας περὶ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ κατὰ τὸ 1925 τῆς 1600ῆς ἐπετείου τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ. Οἰκομ. Συνόδου. Θέλει συγκληθῆ καὶ Πανορθόδοξος Σύνοδος.

Πυρκαῖα ἐν Πεκίνῳ κατέστρεψε τελείως τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον.

Τὸ Σοβιετ τῆς ἐργασίας ἐδημοσίευσεν στατιστικὰς, καθ' ἃς οἱ ἄεργοι Ρῶσοι οἱ εἰς τὰς 52 κυριωτέρας ὁμοσικὰς πόλεις ἐπιβαρύνοντες τὸ Κράτος ἀξάνονται ἀπαύστως. Ἐνῶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1922 ἦσαν 67 χιλιάδες, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1923 ἦσαν 306 χιλιάδες.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς δημοπρασίαν μίαν περίφημον καὶ σπανία συλλογὴν γραμματισμῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐν γραμματισμῶν τοῦ Χαβᾶνι ἐπωλήθη ἀντὶ 109 χιλ. φρ.

Εἰς τὸ μετελλεῖον Οὐδέσσετον τῆς Κίμπερλεῦ ἀνεκαλύφθη ἀδάμας ἀμυδρῶς κτρινωπός, βάρους 20 3/4 καρατίων, ἀξίας 10 χιλ. ἄγγλ. λιρῶν.

Τὸ τύμπανον, ὡς στρατιωτικὸν ὄργανον ἠυμίζον τὸ βᾶδισμα, μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Εἰς τὴν Εὐρώπην εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Μούρων κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα.

Ὁ κ. Φίλ. Πόε, ἀπόγονος τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου Ἐδγαρ Ἀλλαν Πόε, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὸν τάφον τοῦ Φαραῶ Τούτ-Ἀγγ-Ἀμμων, προσεβλήθη ὑπὸ νόσου μὲ συμπτώματα ὅμοια πρὸς τὰ ἐκδηλωθέντα κατὰ τὴν θανατηφόρον νόσον τοῦ λόρδου Κάρναβον.

Ὁ περίφημος θαυματοποιὸς Δέξων προκάλεσεν εἰς ἐλεγχὸν τὰ ἐκπληκτικὰ πειράματα, δι' ὧν ἀνεστάτωσε τοὺς παρισυνούς ὁ πνευματιστὴς Οὐγγρος Γκούσεῦ στοιχηματίσας μεγάλα ποσά. Ὁ Γκούσεῦ ὅμως, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τι, ἐγκατέλειπεν αἴφνης τοὺς Παρισίους. Ἡ ἡττὰ του ἐθεωρήθη τρομερά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

53.)— Δάσης Ἀπόστολος τοῦ Νικολάου ἐγεν. ἐν Ζακ. τῷ 1840 καὶ ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ ζωγράφῳ Δ. Καλυβοκά. Διεκρίθη εἰς προσωπογράφος. Εἰκόνας του τηροῦνται ἐν τοῖς ναοῖς Ἀγ. Μαύρας ἐν κόμῃ Μαχαιρίδων, Βλαχέραινα: καὶ ἀλαχοῦ. (βλ. Α. Ζώη. Λεξικὸν Ζακύνθου—σελ. 504).

54.)— Δαγκαδάς Ἐμμανουὴλ. Ἐκ τινων εἰκόνων τοῦ ἀμογράφου τούτου διαφαίνονται τὰ αὐτὰ σχεδὸν χαρκαηριστικὰ τῆς τέχνης τοῦ Λαμπάρδου.

55.)— Δαμπαρόδος ἢ Δαμπράδος Ἰωάννης ἱερομόναχος ἐκ Ρεθύμνης ὑπόκειται νά ζωγραφίσῃ ὄλον τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τῶν Λογοθετῶν, τῇ 14 δεκεμβρ. 1602 (βλ.σ) γρ. Α. Μαρτινέκον—σ—112). Ἀκόλουθος τῆς καθαρᾶς βυζαντ. τέχνης ἠσχολεῖτο εἰς τὸ ξηρογραφικὸν εἶδος. Διὰ τῆς διπλογραμμίας του ἐμφο-

ρῶσεν ὅ,τι ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ζωγράφου. Ἐπ' ἀρίστως ἐξεργασμένων παραστάσεων τῶν εἰκόνων του διατῆρεῖ εἰς τὰ πρόσωπα λεπτογραφικὸν τάκτ. Οἱ χρωματισμοὶ του ζωηρότατοι καὶ ὠραϊότατον τὸ σχῆμα τῶν ἁγίων του, ἡ δὲ διακοσμητικὴ του ἀμίμητος εἰς τὰς χρυσοκονδυλίας. Εἰκόνας του σφύζονται ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν τῇ πινακοθήκῃ Ἀσκητοπούλου ἐν Ἀθήναις.

56.)— Μαρούδας. Μαθητὴς τοῦ ἀμογράφου Ἡλιοῦ Μόσχου. Τούτου εἰκόνας δὲν εἶδον.

57.)— Ματζιότος Φραγκίσκος ἰταλός, πιθανὸν ἐπισκεφθεὶς τὴν Ζακύνθον, ἰσομέμου τοῦ ἰθ'. αἰῶνος. Ἐπὶ φορητῆς εἰκόνας τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μιθθαίου, ἀνηρημένης ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἀναγινώσεται ἡ ἐπιγραφή: Francesco Maggiotto Venetia. 1801.

58.)— Μαυρομιχάλης Παναγιώτης. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐπὶ τῆς δεσποτικῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἀναγινώσεται ἡ ἐπιγραφή: χεῖρ παναγιώτη Μαυρομιχάλη. 1804. Μεταξὺ δὲ τῆς συλλογῆς βυζαντ. ἔργων H. Bagge, ἦν οὗτος κατήρτισεν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξέθεσεν ἐν τῷ καταστήματι Ehrlich Galleries τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν μᾶλλον τοῦ 1915, εἶναι καὶ εἰκὼν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: διὰ χειρὸς παναγιώτου Μαυρομιχάλη (βλ. «Πάνταϊνον» Ἀλεξανδρείας Τόμ. Ζ' ἀρ. 27) Ὁ Μ. ἀπέθανεν ἐν Ζακ. τῇ 15 Ἰανουαρ. 1813.

59.)— Μέγνος Δουκάς ἀμογράφος τῷ 1672. Ἀπαντᾷ ἐν τῷ κώδικι τῆς Μονῆς Ἀναφωνητρίας.

60.)— Μελισσηνὸς Παρθένιος ἱερομόν. συμφωνεῖ, τῇ 25 Ἰουνίου 1665 μὲ τὸν Δημήτριον Μαυρίκην νά μάθῃ τὸν υἱὸν τοῦ τελευταίου, ὀνόματι Ἀντώνιον, γράμματα καὶ τὴν προφασίαν τῆς ἀμογραφουμένης περφεταμέντε. (βλ. Φακέλλου σ) γρ. Α. Βαρβιάνη—σ—41).

61.)— Μεσσαλᾶς Κωνσταντῖνος (1818—1895) τοπιγράφος ἐπιτετηθευμένος (amanierato) ἐκ τῶν ἀρεσκομένων νά καλλύνωσι τὴν φύσιν καὶ ὄχι ρεαλιστάς. Ἐργαζε διαφόρους εἰκόνας καὶ τοπία σοφόμενα εἰς συγγενικὰς τῶν οἰκίας.

62.)— Μιχαλάκης Γεώργιος. Εἰς εἰκόνα τοῦ Ἀγ. Ὁνοφροῦ τρηομένην ἐν τῷ Βυζ. Μουσείῳ Ζακύνθου ἀναγινώσεται ἡ ἐπιγραφή: χεῖρ γεωργίου μιχαλάκη. ἀμκδ'.

63.)— Μόξερα Ἀλεξάνδρα Ἰωάννου ζωγράφος σπουδάσα ἐν Σμύρῃ καὶ νῦν ἰδιοτεύουσα μετρομορφῶς εἰς τὴν ἐν κόμῃ Τραγάκι ἐπαυλίν τῆς. Ἐκ τῶν ἔργων τῆς εἶναι αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Κ. Λομβάρδου ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Π. Συλλόγῳ καὶ τοῦ Α. Σολωμοῦ ἐν τῇ Λέσχῃ «Ζάκυνθος».

64.)— Μονδίνος Ἰωάννης κατεγίνετο εἰς τὴν ζωγραφίαν. Κατήρτισε συλλογὴν εἰκόνων ἰταλικῆς τέχνης καὶ νομισμάτων, ἀρχαίων καὶ μεσαιωνικῶν. Ἐπιτηνέθησαν αἱ ὑδρογραφίαι του ἐπὶ ἐλεφαντοστοῦ. Ἀπέθανε τῷ 1870.

65.)— Μόσχοι Γεώργιος καὶ Δημήτριος ἐκ Ναυπλίου, ἀντιπρόσωποι τοῦ Πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, ἐργασθέντες ἀπὸ τοῦ 1606-1638 ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἔργα τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἀπαντῶσιν αἱ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τῶν Λογοθετῶν τοιχογραφία. Περὶ αὐτῶν καὶ τῆς τέχνης τῶν ἔγραψαν οἱ Δ. Πελεκάσης («Πι-

νακοθήκη» τευχ. 183), Ν. Δ. Καλογερόπουλος («Τὸ Πελοποννησιακὸν ἐργαστήριον.») καὶ Λ. Χ. Ζώης («Ἀνάπλασις» 1922 ἀριθμ. 21 καὶ 22).

(Ἀκολουθεῖ)

HENRI ARDEL

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

[Μετάφρασις: Κας ΕΛΙΖΑΣ Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 1 [25] τεύχους).

— Ἐκοιμώμην σὰν νὰ ἦμιον στὸ κρεβάτι μου... Εἶδα ἓνα πολὺ παράξενο ὄνειρο... Ἐβλεπα...

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἔβλεπεν ἡ θεία Ἐρμηνία, διότι ἡ Λίνα τὴν ἐσταμάτησεν, αἱ στιγμαὶ ἦσαν μετροημένα.

— Γρανβίλ! Γρανβίλ! Ὅλοι νὰ κατέβουν!

Ὁ Γιώργος, ἀμέσως ὄρμησε στὴν θύραν σπρώχνων τὴν Μοῦσαν πάντοτε ἐκνευρισμένην, καὶ ἐπῆδησε στὸ πεζοδρόμιον.

— Ἦσυχα! Γιώργο, ἦσυχα! ἐφώνησε ἡ κ. Γοζελίν. Παιδιά μου, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, σκεφθῆτε μόνον ὅτι θὰ ἐκτεθῶμεν στοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης. Ἀρχίζω νὰ συγκινοῦμαι, ἡ καρδιά μου πονεῖ... Ἐχει πολὺ ἀέρα σήμερα τὸ πρωί! Θεέ μου! Τί ταξεῖδι θὰ ἔχωμεν; Ἐμπρός ἢ φοβερὴ στιγμὴ ἐφθασε!

Τὰ μάτια τῆς ὅπως καὶ τῆς Λουκίας καὶ τῆς Μούσας ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ ἐγένετο δι' ἐκείνας ὄργανον βασάνων.

Τέλος ὅλοι οἱ ταξειδιῶται ἐπεριβάσθησαν, ἄλλοι μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἀνθρώπων ἀγνοούντων τὴν βάσανον τῆς ναυτίας, ἄλλοι παρατηροῦντες ἀνήσυχοι τὸν ὀρίζοντα ποῦ ἐσκεπάζετο μὲ νέφη καὶ τὰ κύματα ποῦ ἤρχιζαν νὰ ἐξογκοῦνται.

Ἡ Λίνα ἀφοῦ ἐφρόντιζε μὲ τὴν συνήθη τῆς αὐταπάρνησιν νὰ τακτοποιήσῃ εἰς τὴν καλύτεραν θέσιν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, ἐστάθη ἐπὶ τέλος νὰ ἀπολαύσῃ μὲ ἡσυχίαν τὸ θέαμα τοῦ ἀπείρου ποῦ ἀπλώνετο μπροστά τῆς. Μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων τῆς ἀνέπνευε τὴν ἀμυδρὰν ἐκείνην αὔραν ποῦ τὴν μεθοῦσε. Δὲν ἐφραντάζετο ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνην μὲ τὴν φυσικὴ τῆς ἀπλότητα, παρουσίαζε μιὰ θελκτικὴ γυναικεῖα εἰκόνα, μιὰ πολὺ λεπτὴ σιλουέττα μέσα στὴ μαύρη τουαλέτα τῆς μὲ μόνον φωτεινὸ σημεῖον τὸ χρυσὸ μαλλιὰ τῆς.

Αἰφνηδῶς ἄκουσε κοντὰ τῆς μιὰ γνωστὴ ἀνδρική φωνή... Ἦτο δυνατόν! Ἡ τύχη λοιπὸν ἠδύοχησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θείας Ἐρμηνίας... Ἐστράφη καὶ εἶδε ὅτι δὲν ἦπατήθη, ἦτο πράγματι ὁ Ντοριὰν ὅπου μιλοῦσε λίγο παρακάτω, καὶ τώρα ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν, τὴν ἀνεγνώρισε, ἐσταμάτησε ἐκπληκτος καὶ ἀνεφώνησε:

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ὄνειρεύομαι; Εἶναι πράγματι ἡ δεσποινὴς Ντυσάλ ὅπου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω τοὺς σεβασμούς μου...

Ἐφαίνετο τόσο ἐλλεικτικὴ εἰς τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς του ὥστε καὶ ἡ Λίνα ἠσθάνθη πολὺ ὤλην εὐχαρίστησιν καὶ ἀφῆκε κατὰ μέρος τὴν συνήθη

τῆς σοβαρότητα διὰ ν' ἀπαντήσῃ μὲ εἰλικρινὲς χαμόγελο:

— Δὲν ὄνειρεύεσθε καθόλου! Ὅπως καὶ σεῖς, ἡ θεία μου, αἱ ἐξαδέλφαι μου καὶ ἐγὼ φεύγομεν διὰ τὸ Ζερσέ!

— Ἄ! ἡ κυρία θεία σας εἶναι ἔδῳ!

Στὰ μάτια του ἔλαμπε ἡ ἀόριστη ἐκείνη λάμψι τῆς πονηρᾶς περιεργείας.

— Ἐὰν δὲν εἶναι ἀδιάκριτον ἐκ μέρους μου θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τὴν χαιρετήσω ἀργότερα...

— Θὰ τὴν εὑρετε εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς τῆς γεφύρας. Ἐτοποθετήθη ἐκεῖ μὲ τὰς ἐξαδέλφαις μου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὑποφέρουν ὀλιγότερο κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Ντοριὰν ἐγέλασε:

— Ἐχουν δίκαιον, εἶπε, ν' ἀνησυχοῦν, διότι θὰ χορεύομε...

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βεβαίως. Μήπως τοῦτο σᾶς τρομάζει; Καὶ ὅμως φαίνεσθε τόσο γενναῖα!

Καὶ ἀσυναισθήτως περιέβαλλε μὲ βλέμμα συμπαθὲς τὸ δροσερὸν πρόσωπον τὰ λάμποντα μάτια, τὴν κομψὴν καὶ εὐλύγιστον σιλουέττα.

— Εἶμαι ἀλήθεια πολὺ γενναῖα, γιατί ἔχω δοκιμάσει πολλές φορές ὅτι καὶ μὲ τρικυμίαν ἀκόμα δὲν ὑποφέρω καθόλου. Εὐχμαι ὅμως νὰ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὰς συντρόφους μου. Πηγαίνω τώρα νὰ τοὺς ἀναγγεῖλω τὴν παρουσίαν σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

L'ABBAYE ET LE BOLCHEVISME (Κοινὸν καὶ Μπολσεβικισμός) d' A L E X A N D R E M E R C E R E A U. Ἐλάδομεν ἐκ Παρισίων τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἔργον τοῦ κ. Mercereau, ἐκδόσεως τοῦ καὶ ἐν Ἑλλάδι γνωστοῦ Ἐκδοτικοῦ οἴκου Eugène Figuière, Rue Campagne Première N° 17, Paris (XIV').

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ γράψωμεν ἐκτενῶς ἐπὶ τοῦ ἀνω ἔργου.

ΒΙΑΙΟΙ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣ ΜΟΙ ΟΡΓΑΝΩΝ.— Ὑπὸ Ἰωάν. Δ. Ἀραβαντινοῦ, Ἐπιότρου. Ὑπὸ τὸν ἀνωτὴ τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς ἰδιαιτέρον τεύχος ἢ ὑπὸ τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Στρατ. Νοσοκ. Ἐκπαιδευσεως Ἐπιότρου κ. Ἰωάν. Δ. Ἀραβαντινοῦ γενομένη ἐνώπιον τῆς Ἱατροχειρουργικῆς Ἐταιρείας ἀνακοίνωσις αὐτοῦ ἐπὶ βιαίου ἀκρωτηριασμοῦ, ἐνεργηθέντος βαρβάρως κατὰ τὰ γεννητικὰ ὄργανα πυροβολητοῦ τινος ὑπὸ τῶν Τουρκῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τὸ βιβλίον, κοσμοῦμενον καὶ δι' εἰκόνας, περιέχει φοιτητικὰς λεπτομερείας τῆς ἀπανθρωπίας τῶν ὀρδῶν τοῦ Κεμάλ, τιμᾷ δὲ τὴν ἐπιστημονικότητα καὶ τὴν φιλοπονίαν τοῦ ὡς ἀνω στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, δύο ἐπιστημονικὰς πραγματείας ἐκδόσας ἐν βραχεὶ χρονικῷ διαστήματι. Καὶ δυστυχῶς οἱ στρατιωτικοὶ ἱατροὶ δὲν μᾶς ἔχουν συνηθίσει εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀξιολόγους ἐργασίας.

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ τοῦ κ. Σπύρου Π. Δεσσαλέγγου, περιέχει τὰ διηγήματα: Κολασμένοι.— Μία ἐξαιρετικὴ γυναῖκα.— Τελευταῖαι στιγμῆς.— Σεισμοί.— Ἀλογόμυγα.— Κρασοκανάτα. Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις εἰς κομψὸν τόμον καὶ πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρ. 4. Προσεχῶς θὰ γράψωμεν.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΑΓΕΡΙ τοῦ κ. Βασίλη Ρότα, Görlitz. 1923, συλλογὴ ποιημάτων ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΠΕΡΑΤΟΥΤΑΙ Η ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Τοῦ προαγγελθέντος συγγράμματος τοῦ κ. EMM. M. ΧΑΝΔΡΑΚΗ

ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΑΙ ΕΠ' ΑΥΤΩΝ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἄριθ. πρωτοκ. 87.933

Ἄριθ. ἐγκ. 56

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ

Διεύθυνσις Γενική.— Τμήμα Α΄.

Πρὸς ἅπασας τὰς Οἰκονομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

Προκειμένου νὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου α' τάξεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ κ. Ἐμμ. Χανδράκη βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Ἐξωτερικὰ Συναλλάγματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν Πράξεις», συνιστώμεν ὑμῖν, ὅπως ἐγγραφόμενοι ἀποκτήσῃτε τοῦτο, προκειμένου ν' ἀποτελέσῃ δι' ὑμᾶς χρησιμώτατον βοήθημα. Συνημμένως ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως περιλαμβάνουσαν τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου τούτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1922.

Ὁ Ὑπουργός

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Κεφάλαιον Α΄.—Συναλλαγαι ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ.—Συναλλαγαι μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Μηχανισμὸς τοῦ Συναλλάγματος.—Ἀγοραπωλήσισ τοῦ Ἐξωτ. συναλλάγματος.

Κεφάλαιον Β΄.—Νομισματικαὶ καὶ συναλλαγματικαὶ σχέσεις τῶν διαφόρων χωρῶν. Τὸ ἄρτιον.—Ἡ ἰσοτιμία.—Ἰσοτιμία ἀμεσος καὶ ἰσοτιμία ἔμμεσος.—Χρυσὰ νομίσματα (πίναξ Ι).—Ἀργυρὰ νομίσματα (πίναξ ΙΙ).—Τιμὴ συναλλάγματος.

Κεφάλαιον Γ΄.—Μεταβολαὶ τῆς τιμῆς τοῦ συναλλάγματος.—Ἀξία τοῦ ἀρτίου.—Συναλλαγαι εἰς τὸ ἄρτιον.

Κεφάλαιον Δ΄.—Αἷτια τῶν μεταβολῶν τοῦ συναλλάγματος.—Ἐπιδράσεις ἐμπορικαὶ, χρηματιστικαὶ, τραπεζικαὶ, διαφορῶν κρίσεων.—Ἰδιαιτέρα αἷτια μεταβάλλοντα τὸ ἐπὶ προθεσμίᾳ συνάλλαγμα.—Ὅρια χρυσοῦ.

Κεφάλαιον Ε΄.—Συνάλλαγμα ἐπὶ ἀργυροῦ.—Συνάλλαγμα ἐπὶ χαρτονομίσματος.—Πότε χρησιμοποιοῦνται αἱ λέξεις κέρδος ἢ ἀπώλεια, ἕνωση ἢ πτώσις.—Ἐπικαταλλαγὴ.—Ἐμμενὲς καὶ δυσμενὲς συνάλλαγμα.

Κεφάλαιον ΣΤ΄.—Διάφοροι ἀλληλεπιδράσεις ἐπὶ τῶν χρηματιστικῶν καὶ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν ἐκ τῶν μεταβολῶν τοῦ συναλλάγματος. Ποία ἡ σημασία τοῦ συναλλάγματος ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως. Ἀσφάλεια τοῦ συναλλάγματος.—Τὸ συνάλλαγμα διὰ τὸν τραπεζιτὴν, τὸν εισοδηματῆν καὶ τὸν κεφαλαιοῦχον, τὸν καταναλωτὴν καὶ τὸν κερδοσκόπον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κεφάλαιον Α΄.—Δελτία συναλλαγμάτων.—Πράξεις ἀγοραπωλήσισ τοῦ συναλλάγματος.—Μετατροπὴ τῶν τιμῶν.—Ὑπολογισμὸς τῆς τιμῆς τοῦ γραμματίου ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ.—Συνεξευμένη μέθοδος.—Ἐφαρμογαί.—Μετατροπὴ τῶν ἔξωτερικῶν ἀξιῶν εἰς τοπικὸν νόμισμα.—Μετατροπὴ τῶν τοπικῶν ἀξιῶν εἰς ἀξίας τοῦ ἔξωτερικοῦ.

Κεφάλαιον Β΄.—Σχέσεις ἀρτίου καὶ ἰσοτιμίας μεταξὺ δύο θέσεων.—Σχέσεις ἀρτίου καὶ ἰσοτιμίας μεταξὺ τριῶν θέσεων.—Συναλλάγματα μὴ ἀναγραφόμενα ἐν τῷ δελτίῳ.

Κεφάλαιον Γ΄.—Τιμαὶ τῶν ἔξωτερικῶν συναλλαγμάτων.—Γαλλία.—Ἀγγλία.—Ἡνωμένα Πολιτεῖαι.—Γερμανία (1914).—Ἀυστρία (1914).—Ὀλλανδία.—Ρωσία. (1914).—Πορτογαλλία.—Βέλγιον.—Ἑλβετία.—Ἰσπανία.—Ἰταλία.—Δανία.—Σκανδιναυία.—Συναλλάγματα ἀσιατικά (Σαγκάη. Χογκ. Κογκ. Καντόν).—Ἰαπωνία.—Ἀγγλικά Ἰνδία.—Νότιος Ἀμερικὴ (Βραζιλία, Ἀργεντίνη).—Ἑλλάς.

Κεφάλαιον Δ΄.—Ἰσοστάθμισις τῶν τιμῶν.—Ἀκριβὸν καὶ εὐθύνον συνάλλαγμα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἄμεσον καὶ ἔμμεσον συνάλλαγμα.

Κεφάλαιον Α΄.—Ἄμεσον συνάλλαγμα.—Ἐκλογή τοῦ τρό-

που εξοφλήσεως. — Γενικοί τύποι πρὸς κανονισμόν χρεωπιστώσεων διὰ τῆς ἀμέσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Β'. — Ἀνάληψις πιστώσεως. — Παλαιὰ ἀξιώματα πρὸς τῆς ἀγοραπωλησίας συναλλάγματος. — Μέθοδος τῶν 10000. — Ἰσοτιμία. — Πρόκρισις. — Κερδοσκοπία διὰ τῆς ἀμέσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Γ'. — Ἐμμέσον συνάλλαγμα. — Ἐξόφλησις χρέους. — Ἀνάληψις πιστώσεως. — Γενικοί τύποι. — Περιπτώσεις καθ' ἣν αἱ τιμαὶ καὶ τὸ χρέος εἶναι ὅμοιως.

Κεφάλαιον Δ'. — Κερδοσκοπία δι' ἔμμέσον πρόκρισεως. — Τραπεζιτικὴ ἐντολή. Γενικὴ θεωρία τῆς κερδοσκοπίας διὰ τῆς ἔμμεσου ὁδοῦ.

Κεφάλαιον Ε'. — Τραπεζιτικὴ προμήθεια καὶ ἔξοδα. — Ἐξόφλησις χρέους. — Ἀνάληψις πιστώσεως.

Κεφάλαιον ς'. — Πράξεις κυκλοφορίας. — Συνδυασμοὶ συναλλαγμάτων καὶ ἐμβασμάτων πρὸς κερδοσκοπίαν.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Πράξεις ἐπὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Κεφάλαιον Α'. — Βάρος - Τίτλος - Διάστασις (taible) Πουρ (ried). — Ἀξία τοῦ ἀργίου. — Σχέσεις τῆς ἀξίας τοῦ ἀργίου τῶν νομισμάτων μαζὺ διαφόρων κρατῶν. — Ἀξία διατιμημένη. — Ἀξία ἐμπορικὴ.

Κεφάλαιον Β'. — Ἀγοραπωλησιαὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. — Ἀγορὰ Παρισίων. Πράξεις ἐν Παρισίοις. — Ἀγορὰ Ν. Ὑόρκης. Πράξεις ἐν Ν. Ὑόρκη. Ἀγορὰ Βερολίνου. Πράξεις ἐν Βερολίνο.

Κεφάλαιον Γ'. — Πῶς τακτοποιεῖται ἐν χρέος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Κεφάλαιον Δ'. — Κερδοσκοπία καὶ πράξεις ἐπὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων. — Πρόκρισις μεταξὺ δύο θέσεων.

Κεφάλαιον Ε'. — Πρόκρισις μεταξὺ πολλῶν θέσεων. — Ἀγορὰ ἐν Σαγκάη Χόγκ-Κόγκ καὶ Ἰνδίας. — Ἀγοραὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Τιμὴ ἐκάστου Σώματος δραχ. 30

Διὰ τοὺς Βιβλιοπώλας ἔκπτωσις 100)0

Δηλώσεις ἀγορᾶς Σωμάτων εἰς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ,, ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ

ΑΠΟΣΤΑΦΥΛΙ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ

ΠΟΥΡΗ

Βραβευθὲν

ΕΙΣ ὍΛΑΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ —

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Διὰ τὰ εἶσθε πάντοτε ὑγιεῖς

Πίνετε τὸ βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. ΚΑΙ Η. ΚΑΙ Α. ΜΕΤΑΞΑ

(Προσέξατε πολὺ εἰς τὴν μάρκαν)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Ἀριστείδου 7. — Τηλεφ. 3-53.

Διὰ τοὺς πάσχοντας

Ὀφθαλμολογικὰ Νοσήματα

Συνιστῶμεν ὑπευθύνως τὴν τελειότεραν

ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν:

ΤΟΥ ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Μενάνδρου 27

Ἀριθ. Τηλεφώνου: 6-54

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ἰδρυθεῖσα τῷ 1918

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Σύρω. — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ καταβληθὲν Δρ. 10.000.000
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικά Δρ. 2.067.802.95

Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσεκλῆς
Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μιαούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης.

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους

Καταθέσεις εἰς Δραχμάς καὶ Ξένα νομίσματα ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὅρους.

Η ΝΙΚΗ

Μοναδικὴ ἐν ὄλῃ τῇ Ἀνατολῇ, ἐφάμιλλος πρὸς τὰ τελειότερα εὐρωπαϊκὰ Περιοδικὰ τοῦ εἶδους του.

Διεύθυνσις ὁδὸς Καλλιθέας 34 καὶ Μιλτιάδου 7.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΨΑΘΑΚΙΑ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΡΡΗ 43

ΠΡΑΤΗΡΙΑ } ΣΤΑΔΙΟΥ 57 } ΑΘΗΝΑΙ
 } ΑΙΟΛΟΥ 166 }

ΕΥΡΩΠ. ἹΚΗ ΟΔΟΣ 132 ΣΜΥΡΝΗ

ΤΥΠΟΙΣ ΜΙΧ. ΜΑΝΤΕΖΒΕΛΑΚΗ Ὁδὸς Μιλτιάδου 7—ΑΘΗΝΑΙ